Midnattsropet

JULNUMMER • 1983 • Årg 24 • Pris 7:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

God Jul
och
Gott Nytt År!

Ordet blev kött...

Text: STINA FRIDOLFSSON

Moses, den man Gud tog ut som förlossare av Israels barn från träldomen i Egypten, utmärktes redan vid sin födelse som "ett vackert barn". Hans hebreiska föräldrar gömde honom i tro på Gud. Han kom på förunderliga vägar att uppfostras vid hovet. Genom kärlekens uppfinningsrikedom kom hans egen mor att bli anställd som hans amma. Och Mose fick med modersmjölken insupa lärdom och känsla för vilka som var hans rätta fränder, och vem som var deras Gud. Utifrån denna sin kunskap handlade hans fränder, så agerade Mose nitiskt och snabbt till sina bröders försvar — men han slog ihjäl egyptiern. Som nödlösning gömde han honom i sanden. Dagen efter försökte han hjälpa sitt folk med andra metoder. Han ville medla när hebreerna grälade. Men som så ofta när en Guds tjänare vill hjälpa sitt folk, kom den klassiska frågan: "Vem har satt dig till domare över oss?" Mose tvingades så genom bitter erfarenhet inse att den position han hade som Faraos dotterson inte var tillräcklig för att ikläda sig uppgiften vara sitt folks förlossare. Mose fick fly.

En lång tid förflöt. Mose skaffade familj, och vaktade får åt sin svärfar. Han fostrades i öknen för att längre fram kunna leda Israels folk genom öknen. En dag gick Mose bortom öknen, och kom så till Guds berg Horeb. Han fick där lära känna Gud som helig och rättfärdig, som den kärleksfulle fadern som nogsamt sett sitt folks betryck, och hört hur de ropade över sina plågare. Han fick också lära känna sig själv på ett helt nytt sätt. I sig själv full av spetälska och ormgift, men genom Guds utkorelse och kraft renad och uttagen till sitt folks frälsare. Guds Ord vart kött genom tjänaren Mose i det ögonblick denne i lydnad gick in under ämbetsmanteln för att hellre utstå lidanden men Guds folk, än att för en kort tid leva i syndig njutning.

Som medlare för Israels folk, tog Mose emot stentavlor som Gud inpräntat sina bud på. Mannen Mose talade med Gud ansikte mot ansikte. Guds egendomsfolk fruktade när de hörde Guds röst ur elden, molnskyn och töcknet på berget. De uthärdade inte ens att se strålningen som dröjde kvar i ett försvinnande återsken från Moses ansikte när han samtalade med Gud. Guds löfte att Israel skulle vara ett rike av präster och ett heligt folk, kunde därför aldrig uppfyllas i denna tidsålder. Israels barn ville inte, vågade inte tillägna sig lagen. Den kom inte till större förverkligande än som stentavlor i arken av acasieträ som bars av leviter.

Israels barn var medvetna om Moses särställning, och gav honom sitt vittnesbörd: "I dag hava vi sett, att Gud kan tala med en människa och dock låta henne bliva vid liv. Varför skola vi då likväl dö? Denna stora eld kommer ju att förtära oss. Om vi än vidare få höra Herrens vår Guds röst, så måste vi dö. Ty vem finnes väl bland allt kött, som kan, såsom vi hava gjort, höra den levande Gudens röst tala ur elden och dock bliva vid liv? Träd du fram och hör allt vad Herren, vår Gud talar till dig, så vilja vi höra det och göra därefter." (5 Mos. 5:24-29) Och Herren hörde och kommenterade: "Jag har hört de ord som detta folk har talat till dig. De hava rätt i allt vad de hava talat. Ack att de hade sådana hjärtan, att de fruktade mig och hölle alla mina bud alltid! Det skulle ju då gå dem och deras barn väl evinnerligen".

Problemet med Israels barn var att deras hjärtan inte var tillgängliga. Guds Ord förvarades i arken, och fick med Mose som medlare materialiseras och åskådliggöras i tabernaklet; en ofullkomlig skuggbild.

Mose följde noga modellen Gud gett honom för tabernaklets förfärdigande, och offertjänsten fick bli en ständig påminnelse om behovet av försoning i en störd relation med Gud. Som så klart beskrivs i Hebreerbrevet: "Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande goda, men framställer icke tingen i deras verkliga gestalt; därför kan den aldrig genom de offer, som ständigt frambäras, år efter år på samma sätt, fullkomna dem som framträda med sådana. Annars skulle man väl hava upphört att offra, då ju de som så förrättade sin gudstjänst icke mer kunde veta med sig någon synd, sedan de en gång hade blivit renade. Men just i offren ligger en årlig påminnelse om synd." (Hebr. 10:1-3) Och fortsättningsvis skriver aposteln om vad som krävdes för människans frälsning: "Slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig; i brännoffer och syndoffer fann du icke behag. Då sade jag: 'Se, jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud." (Hebr. 10:5-7)

ORDET VART KÖTT OCH TOG SIN BONING IBLAND OSS

Mose var betrodd i hela Guds hus — *som tjänare.* Med all den aktning och värdighet som kunde tillkomma det gamla förbundets tjänare, gav Gud sitt vittnesbörd åt honom: "Men i Israel uppstod icke mer någon profet sådan

som Mose, med vilken Herren hade umgåtts ansikte mot ansikte. — ingen, om man tänker på alla de tecken och under som Herren hade sänt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla hans tjänare och med hela hans land, och om man tänker på all den väldiga kraft som Mose visade och på alla de stora och fruktansvärda gärningar som han gjorde inför hela Israel." (5 Mos.34:10-12)

Dock hade Mose sin klara begränsning: Genom Mose kom lagens bokstav, men Guds syfte att skriva lagen i sitt folks hjärtan kunde inte förverkligas i denna generation av israeliter. De såg mycket av Guds storhet och makt — men Guds Ord måste genom ett nytt förbund inkarneras. Tabernakel och tempel var dåliga substitut, en materialiserad skuggbild av det sannskyldiga templet, människan som är skapad till Guds avbild för att ha hans lag inskriven i sitt hjärta. Och till medlare i det förbundet, behövdes en som hade en annan ställning till Gud än den ofullkomlige tjänaren. Gud måste sända sin egen, enfödde son. *Sonen* — den laglige arvtagaren av Guds härlighet, var en suverän och fullkomlig medlare.

I några få av gamla förbundets tjänare kunde man ana och få vittnesbörd om den relation Gud vill ha med människan. *Hanok* vandrade i umgängelse med Gud, och blev så förtrogen med sin skapare att Gud till slut hämtade hem honom — "Man såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort." *Abraham* kallades Guds vän, och blev trons fader, *stamfar* till både lagens och löftets förbund. *Elia* hämtades efter trogen tjänst i profetämbetet till himlen i eldsvagn; Herren bekände sig till sin tjänare, och bevisade så inför samtiden och generationer som ärvde historien, att det fanns möjlighet för människor av kött och blod att se Gud och leva — som lydiga tjänare, i tro på löftet. Men dessa profeter var ändå endast ofullkomliga påminnelser om löftesförbundet som skulle komma. Jesus säger om den store Johannes Döparen: "Den som är minst i himmelriket är likväl större än han." (Matt. 11:11)

Det gamla förbundet gav Guds folk möjlighet att närma sig Gud inom en begränsad sfär. Det fyllde sin funktion som dödens ämbete. Men Paulus talar om Gud som "gjort oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund, ett som icke är bokstav, utan är ande; ty bokstaven dödar, men Anden gör levande. Om nu redan dödens ämbete, som var med bokstäver inristat på stenar, framträdde i härlighet, så att Israels barn icke kunde se på Moses' ansikte för hans ansiktes härlighets skull, vilken dock var försvinnande, huru mycket större härlighet skall då icke Andens ämbete hava." (2 Kor. 3:6-8)

Vad är det då som är så underbart med det nya förbundet? I Jeremias har vi en profetisk beskrivning av det: "Se dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; icke ett sådant förbund, som det jag slöt med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land — det förbund med mig som de bröto, fastän jag var deras rätte herre, säger Herren. Nej, detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Då skola de icke mer behöva undervisa varandra, icke den ene brodern den andre, och säga: "Lär känna Herren", ty de skola alla känna mig, från den minste bland dem till den störste, säger Herren". (Jer. 31:31-34)

ORDET VART KÖTT OCH TOG SIN BONING IBLAND OSS

När Gud skapade människan till sin avbild, fick vi den första illustrationen på Guds målsättning med oss. Han inblåste sin livsande i människans näsa, så att hon blev en levande varelse med själ. Genom syndafallet inträdde den stora, fruktansvärda fienden döden i människans tillvaro. Och när så Gud instiftade ett förbund med dödens ämbete på högsätet, så var det för att, helt paradoxalt, genom detta väcka behov hos människan att återknyta den enda relation som återger frid och harmoni: *En levande andegemenskap med Gud.*

Israel fick i en fyrtioårig ökenvandring undervisning och tuktan. Och, vad viktigast var — där besegrades den fördärvbringande och nedbrytande ande som besjälat dem med en längtan tillbaka till allt vad Egypten representerade, från köttgrytor, tillbedjan och politisk makt. Genom ökenvandringen prövades israels barn, och det framgick att endast Josua och Kaleb hade det hjärtelag och den ande som kunde inta det nya landet. Men anden i dem var starkare än den världsande som behärskade den stora hopen.

Efter fyrtio års vandring befann sig Israel på nytt vid Kades-Barnea, elva dagsresor från Guds berg Horeb, där uppenbarelse- och luttringselden börjat en mansålder tidigare. Barnen, som hårdnackade och fräcka israeler predes-

forts. sid. 28

Deuteronomium — den andra lagen — överlämnades åt ett folk som genom en fyrtioårig ökenvandring fostrats in i detta förbund. Guds ord förvarades i arken, och kunde med Mose som medlare materialiseras och åskådliggöras. Tabernaklet var en ofullkomlig skuggbild, där offren pekade fram emot vad som skulle komma. Offertjänsten blev en ständig påminnelse om behovet av försoning i en störd gudsrelation. Det behövdes något annat än ceremonier, offer, kyrkospel, gospel och vackra kyrkbyggen.

Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss — så fullkomnas Deuteronomium — den andra lagen!

ARNE IMSEN:

Intet rum för Jesus

Det kan statistiskt bevisas att vi håller på att fördärva jorden och förvandla den till en helvetets förort. På ett eller annat sätt är vi engagerade i detta nedbrytande verk.

Vilken vetenskaplig disciplin som helst förklarar klart och tydligt att vi går med hast mot katastrofen. Det är fakta. Vi lyssnar på vetenskapsmän med intresse och uppskakas av rapporterna som de delger oss för att nästa timme glömma det för några andra impulser eller inspirationer som liksom rycker oss ut ur den obehagliga känslan av att den här katastrofen är så personlig att den angår varje individ.

Den här kulturfientliga miljön verkar förblindande och avtrubbande. Människor blir bedövade eller berusade. Tendensen är skakande. Ingen generation före oss har kunnat dokumentera dessa fakta med vetenskapliga bevis som vi kan göra idag.

På väg mot katastrof

Överallt möter man exakt samma bud. De som tycks ha svårast begripa att detta är verkligt, blodigt allvar, det är de som har religionen som en slags billig försäkring. De tror att de med sin religion skall klara sig undan katastrofen. Är vi verkligen medvetna om att vi sitter på samma tåg som rusar mot katastrofen, då kommer vi inte att diskutera vår framtid med avseende på aktier, hus och bilar. Inte heller vår utbildning och familjebildning, även om det är intressanta och värdefulla ting att tänka på. Vet vi att vi är ombord på ett tåg som rusar mot infernot som bibeln ganska tydligt har beskrivit, kommer vi nog att ställa frågan: Vad kommer att *ske efter* katastrofen? I varje fall kommer vi att göra ett försök hitta en väg till frälsning, om vi inte är helt berusade och bedövade.

Det märkliga är att hur många beundrare Jesus än har, så tycks han ha enormt få som verkligen tar sig tid att lyssna på honom. I Matteus 24 finns ett uttryck vi skall stanna inför. Det heter i vers 8:

—Detta är allenast begynnelsen till födslovåndorna.

Uttrycket *födslovåndorna* är lånat från den skriftlärdes egen tradition. De talade om Messiasvåndorna, alltså de födslovåndor som skulle föregå Messias framträdande.

Det jäste i nationens liv. Zeloter, esseer, sadduceer och fariseer hade bildat partier, och det utgjorde aktiva grupper. En del moderata, andra radikala, en del rika, andra fattiga, en del synnerligen religiösa, andra areligiösa. Riket var ockuperat av romersk krigsmakt. Några hade förrått sin nation och etablerat förrädiska allianser med ockupanten. En del i rent simpelt profitsyfte, andra av ideella skäl. Diskussionen böljade fram och tillbaka på torg, vid tempelplats och på gator. Messiasargumentet bollades hit och dit, fram och tillbaka. Man speglade, analyserade och resonerade. Man längtade och hoppades, man inspirerades till aktiviteter i den ena eller andra riktningen.

Medan människans alla aktiviteter frigjordes i olika uppgifter, så hände stora ting i Betlehem. Utanför stimmet, striderna och konflikterna, trädde Gud själv in i mänskligheten. Han kom inte med en miljonarmé, han kom genom en kvinna. Han föddes in i vårt liv och vår tillvaro och blev en människa.

De kände inte sin tid

Fariseerna och de skriftlärde var väl hemmastadda i Skrifterna. De kände de heliga traditionerna och utgjorde ett slags religiöst renhållningsverk i Israel. Men trots allt kan vi konstatera att de var helt utanför det andliga skeendet. De var blinda och ändå var de folkets ledare. De hade heliga skrifter och urkunder som de föreläste ur. Dessutom hade de stadgar som också betraktades som kanoniska eller heliga böcker i nationens liv. Men de kände inte sin tid.

Då de helt plötsligt ställdes inför det faktum att Jesus Kristus var född i Betlehem, väcktes de över detta av den ogudaktige konungen Herodes. Han var orolig för en konkurrent till tronen. Han hörde budet från *hedningarna* — de som hade kommit från främmande land, vägledda av en stjärna som plötsligt hade tänts, och gav dem besked att något utomordentligt höll på att ske. Den stjärnan blev orsaken till att de sökte sig till Israel. När de kom in på israelitiskt territorium så inträdde förvirringen. De drog upp till Jerusalem, och där började de ställa frågor till människorna som blev alldeles uppskakade då de fick höra vad de ogudaktiga hedningarna från ett annat land vittnade om. De berättade att de sett en stjärna som klart hade gett dem besked om att en konung var född, men det var ingen i Jerusalem som kände till det.

Endast konungen reagerade

Budskapet kom till Herodes. Då satte han fart på teologerna, de skriftlärde. Han sammankallade dem till ett seminarium i sitt palats, och bad dem ta med bokrullen. Han frågade dem var Messias skulle födas. Han fick också deras svar, men för dem var det bara en teori och dogmatik: "De svarade honom: I Betlehem, i Judeen. Ty så är skrivet genom profeten: Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara herde för mitt folk Israel".

När Herodes fick höra detta blev han totalt omskakad. Översteprästerna och de skriftlärde var inte omskakade. De var trygga och säkra. De hittade ingen koppling till Betlehem i det som alldeles nyss hade skett. Ingenting kunde rubba dem ur deras fördomar och föreställningar. De var programmerade, färdiga. De menade sig veta hur Messias skulle framträda, ändock så visste de ingenting.

Vad gjorde Herodes? Han började sin agentverksamhet, driven av en oerhörd oro för det som höll på att ske i Betlehem. "Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden,

Midnattsropet
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Omslagsbild: Sonja Sandvik Foto: Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.
Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.
Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1983.

då stjärnan hade visat sig." Det är märkligt att studera Herodes reaktioner, fariseernas och översteprästernas reaktioner.

Vi skall gå till Betlehem och se vad som skedde där. Där fanns ingen mottagningskommitté. Ingen av samhällets framstående representanter var där och välkomnade gudasonen. Ingen tog emot honom eller beredde plats för honom. Det fanns inget rum för honom i härbärget. Den legala orsaken till att familjen över huvudtaget kom till Betlehem var skatteskrivningen. Och det ser ut som om kejsar Augustus hade arrangerat det. Men han var bara ett medel. Det är Gud som leder. Han använder kejsare och präster, kungar och herdar. Han använder hög och låg, fattig och rik för att föra fram sina planer. Alla får vi tjäna honom, både hans vänner och fiender. Här fick teologerna, religionens officiella representanter, bli pekfingret i en bestämd riktning, fastän de själva levde utanför. Fastän man visste, mötte man aldrig Jesus för att välkomna honom.

Vid korset var allesammans väl representerade. Där fanns de, prästerna, politikerna, generalerna. Där fanns intelligentian.

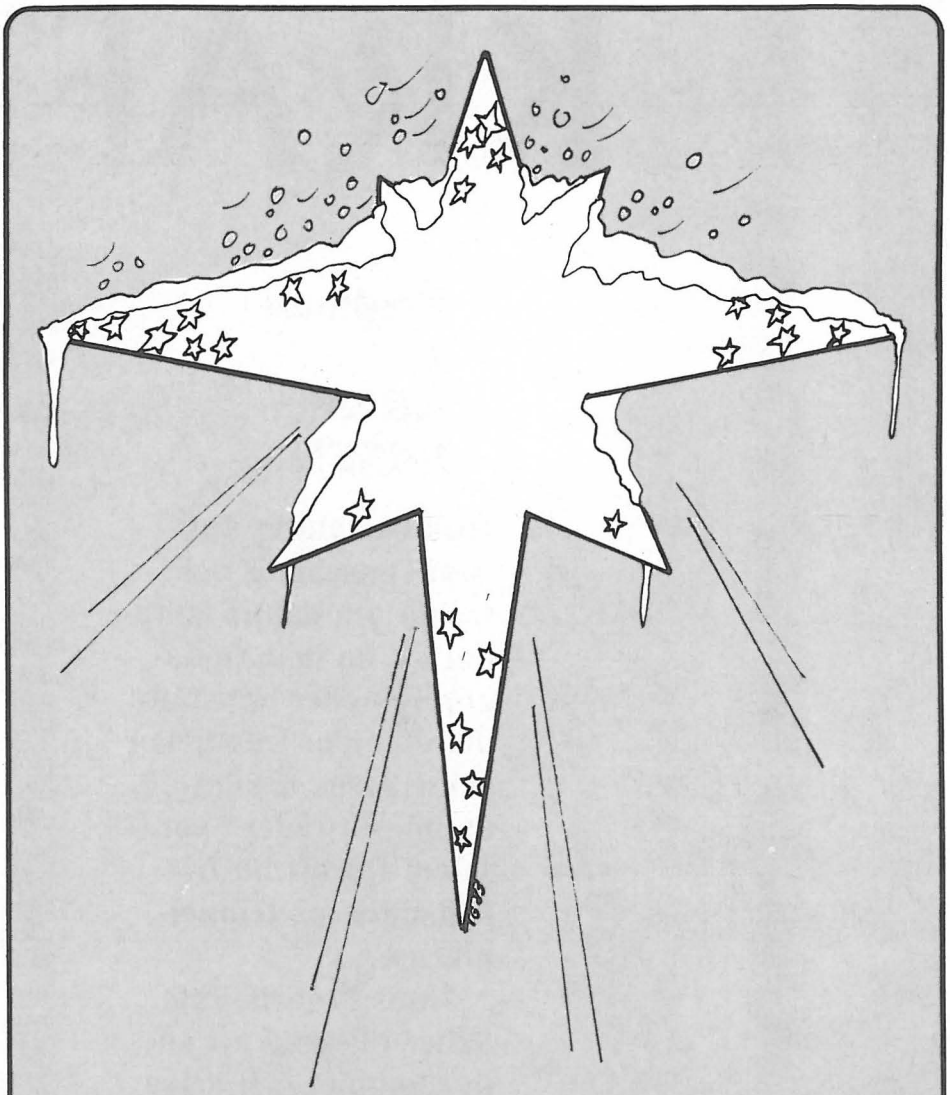
"Gud använder vem han vill. Alla får vi tjäna honom, både vänner och fiender."

Men i Betlehem fanns de inte. Vad skedde där? Gud måste informera människorna om att något höll på att ske. Något storslaget och utomordentligt. Men det fanns inte rum i något sinne för detta budskap. Han fick söka budbärarna långt utanför israelitiskt territorium. Några astrologer som inte hade så djup religiös kunskap, men förmodligen en djup längtan och väntade på ljuset ovanifrån.

Guds strålkastarljus hade gått rakt igenom hela nationen ifrån alla, från hög till låg, för att ta ut ett redskap som kunde bli en härold. Han fick en enda, det var Johannes. Han var rösten av en som ropade i öknen. Det fanns inte en nyckelperson som förstod, såg, kände. De var stockkonservativa, blinda och andligen döda. De skötte ceremonierna och utförde sina religiösa renhållningsuppgifter i nationens liv. Men himlen var sluten över dem, och de ledde hela nationen in i förbannelse. Inte ett sinne var öppet för uppenbarelse. Teoretisk kunskapsmeddelelse kunde man ägna sig åt, och ta emot, men man var sluten för uppenbarelsen.

Men jorden måste ju få veta att en konungason är född. Vilka kunde tänkas stå färdiga att ta emot budskapet? I det bildade skiktet fanns inga, i det rika skiktet fanns inga. I det produktiva skiktet fanns inga. Men ute på fälten fanns några herdar som inte ens hade rösträtt. De hade en herdes rätt och lott, det sämsta som över huvud taget kan nämnas. Ingen status, ingen fromhet att meditera med. Men skriften konstaterar att ute i nejden var det några herdar. De var inte på bönemöte eller förlossningsmöte. De var inte på vallfärdsresa till Jerusalem. De hade inte heller kommit

forts. sid. 34

Midnattsropet önskar sina läsare

God Jul och Gott Nytt År

KRAFTEN I

Predikan av ARNE IMSEN

Gud har aldrig uppsökt statschefer och frågat om det är lämpligt att ha helbrägdagörelse- eller uppståndelsemöten. Inte heller sökte Jesus resolution av högsta rådet i Jerusalem för att ha friluftsmöte på tempelplatsen.

Jesus begärde inte heller tillstånd att gå in i templet och driva ut dem som köpte och sålde där.

I namnet Jesus finns enorma resurser för församlingen. Men de är ofta outnyttjade. Nu väntar himmelen på att trons arvingar ska sätta sig i rörelse och använda namnet Jesus och göra anspråk på sina resurser.

Jag ska inte försöka stimulera era känslor. Jag tänker tala besinningsfullt och lugnt om namnet Jesus. Det är så underbar att det varken behöver dramatik eller effekter för att det ska bli härligt. Namnet Jesus ÄR underbart. Det står sig i alla tider.

Inget annat namn

De texter jag ska läsa säger egentligen otroligt mycket om flera saker. Aposteln trädde fram och hävdade med absolut bestämdhet, att i inget annat namn finnes frälsning, ej heller finnes under himmelen något annat namn givet genom vilket människor kan bli frälsta. Om det stämmer, säger det ju en hel del om vår belägenhet. Om vår fullständiga hjälplöshet med avseende på frälsningsfrågan. Vi är så fullständigt bortkomna och hjälplösa med avseende på vår frälsning, så det finns inte en tanke, inte en gärning eller något annat som kan förbättra vår ställning inför Gud. Icke våra böner, tårar, religiösa ambitioner, filantropisk verksamhet, gudstjänstbesök, ingenting i vår miljö eller vårt arv, som skulle kunna förbättra vår situation inför Gud.

Jag blir så trött ibland, när jag lyssnar på närradion. Man försöker lyckliggöra svenska folket på scientologi, TM, österns filosofier. En del säger: — Tänk, vilka människor vi skulle blivit om vi kunde utveckla de delar av vår hjärna som ännu är outnyttjade. Vad lyckliga och harmoniska vi skulle bli, vad starka, vad stöddiga! Man satsar sitt kapital för att nå lyckan på olika vägar, olika lärare, olika skrifter. Man läser, beundrar och begrundar. En del fastar och späker sin kropp och försöker på det sättet nå resultat.

Frälst — fördömd

Jesus säger så här: "Den som tror och bliver döpt han skall bliva frälst, men den som inte tror skall bliva fördömd". Där har du de verkliga motsatserna, frälst — fördömd. Däremellan finns det inga kategorier. Det finns definitivt ingenting som kan bättra eller hjälpa människans situation. Ytterligheterna är frälst eller fördömd. Det handlar inte om att vara snäll, god och rar. Det handlar om ett tillstånd. Fördömelsen beror på vad vi är, inte vad vi har gjort. Mänskligheten är som art bortkommen från det liv som är av Gud och det har sin naturliga konsekvens i vårt arv. Vi delar fallets öde till dess yttersta konsekvens. Ty synden och döden kom in i världen genom en människa, säger bibeln. Men, pris ske Gud, på samma sätt kom också nåden. Nåden står alltså i motsats till synden och döden. Den

JESU NAMN

representerar resurser som är så kraftiga att de kan upphäva syndens och dödens konsekvenser. Men så står det "Den som icke tror är fördömd." Hur vi söker, hur vi beter oss, vad vi än tar oss före, kommer vi att gå förlorade om vi inte utnyttjar den väg till frälsning som Gud själv har berett. På samma gång som detta talar om vår belägenhet, så berättar det också för oss frälsningens enkelhet. Det finns ju oändligt många namn i tiden, som ställer anspråk, verkar lockande och påverkar individer liksom massor på olika platser i världen. Men du, det är egentligen inte många namn vi har att hålla reda på, det är inte många namn att bedja till eller använda. Det är ETT namn och det namnet är JESUS.

Namnet av jordiskt ursprung

Något jag tycker är skakande i samband med detta är att det namnet egentligen inte är av himmelskt ursprung, utan har sin upprinnelse ibland människor på jorden. Långt innan Jesus Kristus trädde in i jordelivet, fanns det massor av andra som bar samma namn. De träder fram både i bibelhistorien och den profana historien, människor som burit namnet Jesus. Men ändock, när den helige ande utför sitt fullkomligt mirakulösa verk får man beskedet att man ska ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder. Det som ligger i vägen och hindrar människan att få gemenskap med Gud, skulle han på ett avgörande sätt ta itu med. Så skulle han bana vägen, ja, han skulle öppna en ny, levande och framkomlig väg till fadern.

Jordiska hjältar

Då det är fråga om hjältemodiga insatser faller vi i trance. Vi vill gärna applådera och beundra, när någon har gjort ett riktigt storverk. Det ska ju inte särskilt mycke till, bara någon har hoppat några centimeter högra än andra, så blir han världsmästare. Är det inte så? Om någon har sparkat en läderkula mellan två stolpar fler gånger än andra, så blir det också mästerskap. Man kan hitta på vad som helst. Jag har hört att man kan bli hjälte på att äta surströmming. En del blir det genom vetenskapliga bragder, andra blir det genom konst och musik, några blir det genom författarskap. Några får nobelspris för sina fredsinsatser. Deras namn blir kända och omtalade i hela världen. Andra blir kända på annat sätt därför att de har gjort någonting som skiljer dem från mängden. Du, i den här boken står det faktiskt att Jesus är mästare, världsmästare! Han är mästare i att frälsa och han har lyckats ty det heter: "Han kan frälsa alla dem som komma till Gud genom honom". Stämmer det, ja, då behöver vi ju inte fler namn. Varför ska vi då spekulera i andra inspirationer och idéer? Varför ska vi nödvändigtvis hänge oss åt andra namn?

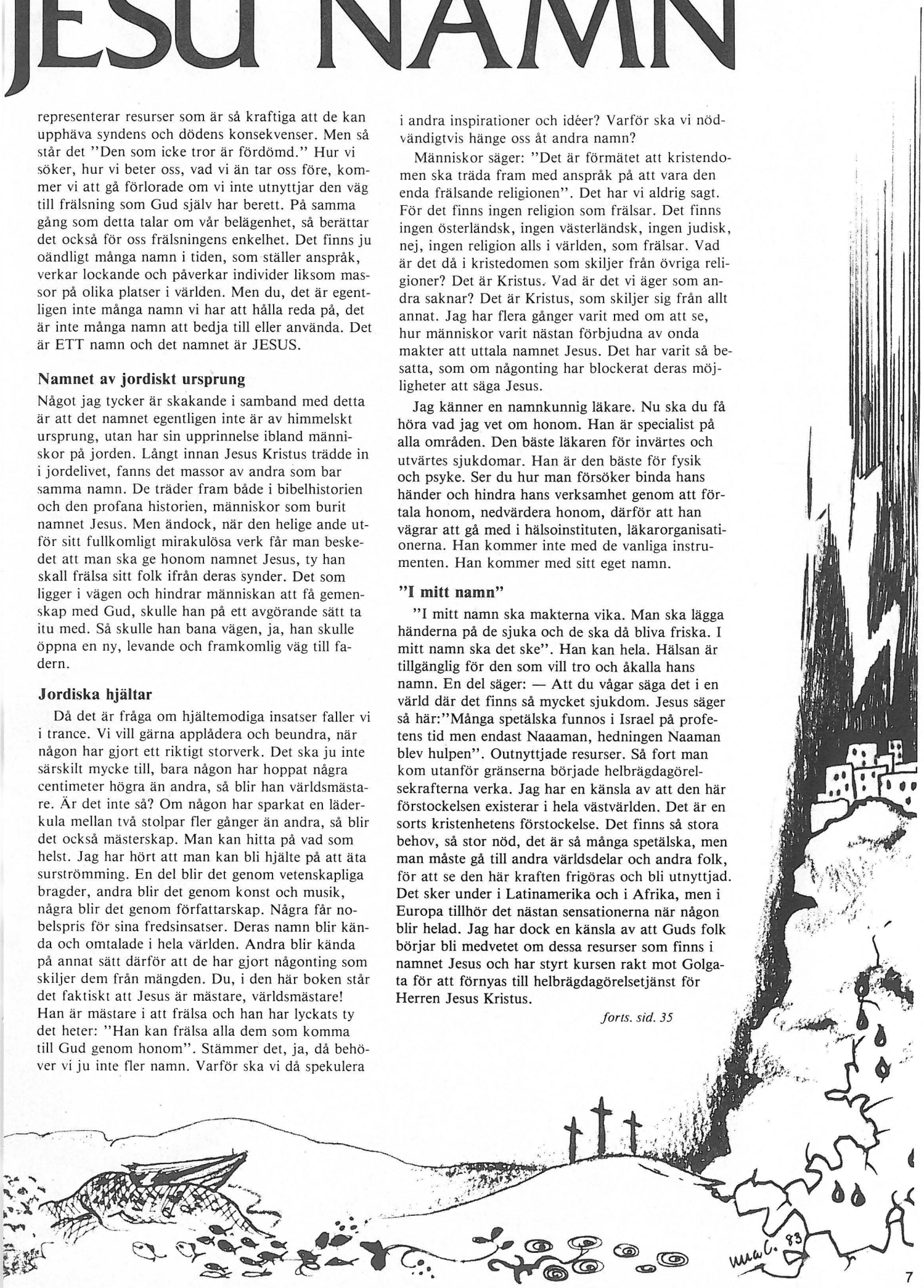
Människor säger: "Det är förmätet att kristendomen ska träda fram med anspråk på att vara den enda frälsande religionen". Det har vi aldrig sagt. För det finns ingen religion som frälsar. Det finns ingen österländsk, ingen västerländsk, ingen judisk, nej, ingen religion alls i världen, som frälsar. Vad är det då i kristedomen som skiljer från övriga religioner? Det är Kristus. Vad är det vi äger som andra saknar? Det är Kristus, som skiljer sig från allt annat. Jag har flera gånger varit med om att se, hur människor varit nästan förbjudna av onda makter att uttala namnet Jesus. Det har varit så besatta, som om någonting har blockerat deras möjligheter att säga Jesus.

Jag känner en namnkunnig läkare. Nu ska du få höra vad jag vet om honom. Han är specialist på alla områden. Den bäste läkaren för invärtes och utvärtes sjukdomar. Han är den bäste för fysik och psyke. Ser du hur man försöker binda hans händer och hindra hans verksamhet genom att förtala honom, nedvärdera honom, därför att han vägrar att gå med i hälsoinstituten, läkarorganisationerna. Han kommer inte med de vanliga instrumenten. Han kommer med sitt eget namn.

"I mitt namn"

"I mitt namn ska makterna vika. Man ska lägga händerna på de sjuka och de ska då bliva friska. I mitt namn ska det ske". Han kan hela. Hälsan är tillgänglig för den som vill tro och åkalla hans namn. En del säger: — Att du vågar säga det i en värld där det finns så mycket sjukdom. Jesus säger så här:"Många spetälska funnos i Israel på profetens tid men endast Naaaman, hedningen Naaman blev hulpen". Outnyttjade resurser. Så fort man kom utanför gränserna började helbrägdagörelsekrafterna verka. Jag har en känsla av att den här förstockelsen existerar i hela västvärlden. Det är en sorts kristenhetens förstockelse. Det finns så stora behov, så stor nöd, det är så många spetälska, men man måste gå till andra världsdelar och andra folk, för att se den här kraften frigöras och bli utnyttjad. Det sker under i Latinamerika och i Afrika, men i Europa tillhör det nästan sensationerna när någon blir helad. Jag har dock en känsla av att Guds folk börjar bli medvetet om dessa resurser som finns i namnet Jesus och har styrt kursen rakt mot Golgata för att förnyas till helbrägdagörelsetjänst för Herren Jesus Kristus.

forts. sid. 35

Våra lampor s

De hade samma utgångsläge, med samma mål i sikte. De ägde renheten, kallelsen och övertygelsen. Den gemensamma resvägen påverkar dem också på samma sätt: Påfrestningarna tar överhanden och de blir alla sömniga och somnar. Men då — hörs ropet: "Brudgummen kommer — gå ut och möten honom!"

Anskriet från jungfrurna att gnugga sömnen ur ögonen och söka efter lamporna för nu har det blivit mörkt. Det är midnatt och nu avslöjas den stora skillnaden. Gemenskapen är plötsligt bara en chimär. Den yttre likheten hjälper inte, gemenskapen bryts obarmhärtigt av detta enkla faktum, fem jungfrur ser inte vägen de ska vandra på ty de saknar olja...

Ett ämne som rör vid människans djupaste behov är Jesu egen undervisning om himmelriket. Han ger, under sitt korta jordeliv, en mångfaldig beskrivning av Guds rike, ofta i form av liknelser. När vi möter den här berättelsen, har jag dock en känsla av att det är mer än en liknelse. Jag tror att det är profeten Jesus som talar. Och jag ser tydligt i den framställning han ger, en skiss över församlingens väg genom tidsåldrarna.

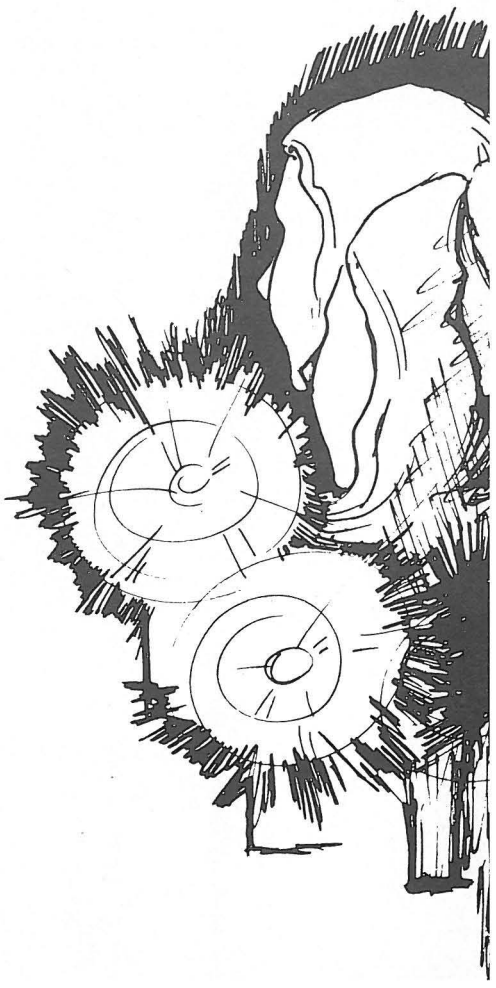
Denna bibeltext har predikats i så många år och sammanhang att vi ofta läser den slentrianmässigt och utan att lystra. I början av detta århundrade bröt sanningen om Jesu tillkommelse fram i det kristna medvetandet för att efter några decennier ånyo mötas med likgiltighet. Av och till har emellertid denna liknelse och de tio jungfrurna varit ett ämne för väckelsepredikanter.

Det vare mig fjärran att sälla mig till de eskatalogiska spekulanternas skara. Men — jag kan inte komma förbi den enkla matematiska slutsatsen, att *om* denna berättelse ägde aktualitet år 1907 exempelvis, och 1963, så måste den vara synnerligen mycket mera aktuell idag. Därför att denna tidsålder går mot sitt slut, och vi kan aldrig vrida tiden tillbaka.

Låt oss se på händelserna; det stundar till bröllop, brud och brudgum befinner sig fjärran från varandra. Men genom något slag av överenskommelse vet den blivande bruden att hennes själs älskade är i annalkande och fylld av en förväntansfull kärlek, rustar hon sig för mötet med honom. Renheten, är förutsättningen för giftermålet, men det handlar också om ett uttåg. Rustad med det hon ansåg nödvändigt beger hon sig åstad, mot ett bestämt mål; brudgummen. Det står inte att hon går för att se hur ljuvligt smyckad bröllopssalen är, eller för att inspektera sina kommande rikedomar. Hon går till ett möte, det gäller inte någon favoritbröllopsgäst, inte ens sina blivande släktingar, nej hon går för att möta sin brudgum.

Jesus tecknar bilden av denna brud, i flertal, för att kunna ge en realistisk uppfattning om vad som skall komma att hända innan hans återkomst. Därför måste vi också här beskriva brudens färd i flertal. Tio jungfrur. Med samma utgångsläge, med samma mål i sikte och även med samma mödosamma väg fram till detta mål. De äger renheten, kallelsen och övertygelse. Den gemensamma resvägen påverkar dem också på samma sätt. Påfrestningarna tar överhanden och de blir alla sömniga. Snart ligger där vid landsvägskanten en sammansvetsad skara och sover en välbehövlig sömn. Men då — hörs ropet! "Brudgummen kommer! Gå ut och möt honom!"

Fortfarande handlar alla jungfrurna på samma sätt. Anskriet får dem att vakna, gnugga sömnen ur ögonen, söka efter sin utrustning, lamporna, för nu har det blivit mörkt. Det är midnatt och nu avslöjas den stora skillnaden. Gemenskapen är plötsligt bara en chimär. Olikheter i utrustningen finns, av så väsentligt slag att här skiljs deras vägar för all framtid. Det visar sig att fem jungfrur befinnes sakna olja till sina lampor, och den olja de övriga har kan endast räcka till att föra dem fram till målet. De yttre likheterna hjälper inte, gemenskapen bryts obarmhärtigt av detta enkla faktum: fem jungfrur ser inte vägen de ska vandra på, ty de saknar olja. Så länge det var ljust dög det gott med en tom, glänsande, välput-

ockna!

Text: MÄRTA BERG-STRÖMMARE

sad lampa. Men hur skinande och välvårdad den än är, så lyser den dock aldrig i mörkret. Och förslaget om att dela den olja som finns, faller på sin egen orimlighet, ty den ransonen skulle tvinga dem att skruva ner till sparlåga och endast få osande, rykande vekar till resultat. "Nej, gå bort och köp er egen olja" säger de förståndiga.

Då kommer brudgummen och dörren till bröllopssalen stängs igen. Vi är framme vid det definitiva slutet, det om vilket det heter: "Ingen tid skall givas mer."

Inga vädjanden från dem som kommer försent, kan någonsin öppna den dörr som nu har stängts. Hänvisningar till förfluten gemenskap hjälper ej, inte ens resetidens meritlista gäller som passersedel till bröllopssalen. Allt är för evigt förbi.

"Fördenskull måste ni vara vakna!" säger Jesus. Genom Jesu död på korset vanns renhet för människan. Där blev hon insatt i jungfrulig ställning. Gud tände kärleken i hennes väsen, gjorde det möjligt för henne att älska honom och avlade löftet om det kommande bröllopet. I den festsal där fullkomning, evig härlighet och upprättelse råder.

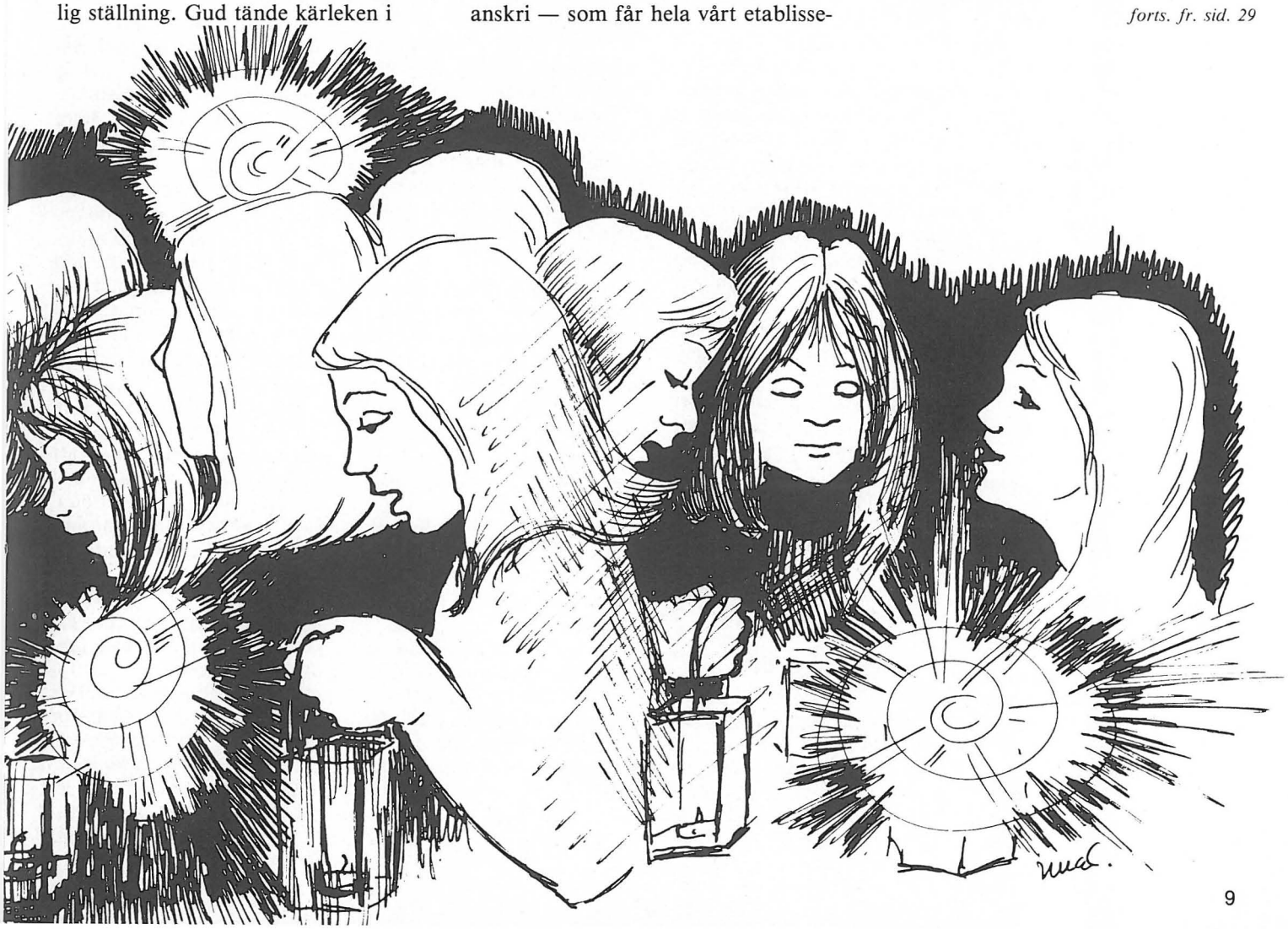
Genom tron på Jesus, går så människorna ut ur syndens tillhörighet, finner denna kallelsens gemenskap med varandra och bekänner sig vara på väg till mötet med brudgummen. Genom tidsåldarna har en stor skara tågat fram, i renhet och målmedvetenhet gick bruden ut, men det är enkelt att konstatera hennes alltmer tilltagande trötthet och hur resans påfrestningar till slut tar överhanden och kristenheten faller i djup sömn.

Jag vill påstå att denna sömn var rådande vid 1960-talets början. De etablerade kyrkorna och samfunden hade byggt stadiga murar runt om sin gemenskap och där innanför slumrade man sött. Ingen störde den andre och utanför murarna fanns inte heller något liv. Det är midnattstid i kristenhetens historia. Då — ljuder ett anskri — som får hela vårt etablissemang att skaka. *Maranata!* Ropet i natten, såsom vi upplevde det här i vårt land. Men under några korta år uppstår febril aktivitet i alla kristna sammanhang ut över hela världen.

Det är väckelse, detta älskade och hatade ord — marana ta — ruskar om de sovande, alla står upp till aktivitet och förberedelse. Man plockar fram sina lampor, kyrko- och samfundsmodeller, Jesusfolkslampor e t c och man putsar dem tills de skiner ikapp med själva solen. Men lyser gör de icke, och när man då upptäcker att somliga av dem som vaknat, faktiskt har lampor som lyser med en oförskämt klar och hetsig låga i den alltjämt lika mörka natten, då lägger man fram sitt kompromissförslag: "Ge oss av er olja." Det vill säga; "pruta av lite på ditt ljus, så kan vår gemenskap fortgå. Var inte så fanatisk, så kan vi göra sällskap ännu ett stycke av vägen."

Men de som säger så, ser icke det profetiska sammanhanget. De talar om ekumenik och kärlek över alla gränser. Men sanningen om dem är, att de är i avsaknad av kärlek till den brudgum de gått ut för att möta. Och det är detta som är det verkligt fasansfulla. De har allt vad denna världen kan avkräva dem, men de saknar det inre, fördolda livet i Kristus.

forts. fr. sid. 29

Agnes Bäck:

— I Guds rike finns i

Hon var med och demonstrerade för kvinnlig rösträtt ... hon gick i ledet tillsammans med sin farmor. En tid var hon "utackorderad på socknen", som det hette på den tiden.

Agnes blev frälst som ung, men tappade bort gemenskapen med Gud. I över 40 år levde hon i "öknen", som hon säger, innan hon mötte Jesus på nytt.

Nu är hon med i arbetet på Gamla Bro..... "I Guds rike finns inga generationsklyftor och Gud pensionerar aldrig nån", säger hon.

Agnes Bäck — korpsvart, kortklippt hår och med ögonen lysande av värme och humor. Hon har bestämda uppfattningar om hur saker och ting ska vara och har verkligen erfarenheter att dela med sig av. Hon är en av arbetarna på Gamla Bro och den som verkligen tar ansvar på ett både praktiskt och andligt sätt.

— Vad vi måste lära oss, tror jag är att *först och främst* gå till Gud i bön med alla problem — både prakt iska, ekonomiska och andliga, säger hon allvarligt med sin charmiga, lite sjungande dialekt.

Agnes tillhör inte de yngsta precis — omkring de sjuttio skvallras det att prästbetyget säger. Själv avfärdar Agnes det där med ålder — hon vill helst inte tala om det.

— Äsch, viftar hon bort när man för åldern på tal. I Guds församling finns inga generationsklyftor och Gud pensionerar ingen, menar Agnes, som inte på någon punkt uppför sig eller ens ser ut som en 70-åring.

Vad har du gjort idag, då?

— Idag har jag gjort inköpen för serveringen, handlat mat och andra saker.

På söndagarna återfinns hon på Hötorget, där hon säljer kläder bl a. Hur kom hon på den idén?

— Ja, det fanns en del gamla kläder sedan vi hade affär på Gamla Bro. Det är ju bättre att sälja dem och få in pengar till hyran, tänkte jag och så blev det. Jag ställde upp med det som fanns och sålde ganska bra redan första gången på torget. Sen gjorde vi insamlingar och det kom in väldigt mycket fina saker som vi sedan fräschade upp och sålde.

— Det har jag ju inte gjort själv, utan många har hjälpt till, är Agnes noga med att påpeka.

Och på Hötorget kan man alltså möta Agnes i full färd med att övertala, sälja och kanske pruta och genom hela sin utstrålning bära vittnesbörd om evangelium.

Frälst på stugmöte

Agnes, som kommer från övre Norrland, blev frälst i början av 30-talet.

— Det var en väckelse som gick fram där då och vi kunde åka 3-4 mil på spark för att vara med i ett möte. Många ungdomar blev frälsta och vi samlades i hemmen till möten och bönesamlingar. Vi hade ju inga lokaler men fantastiska stugmöten, och där kunde vi samlas många.

Tyvärr fanns det ingen som kunde leda ungdomarna vidare och många av dem kom bort från Gud efter en tid. Det tog fyrtio år innan Agnes kom tillbaka till Jesus Kristus igen.

När Agnes berättar om sitt liv och sin barndom verkar det vara klippt ur en berättelse om hur det var århundraden tillbaka.

— Det var väldigt fattigt i Norrland på den tiden och familjerna var stora. 13-17 barn var inte ovanligt. Vintertid låg alla i ett rum för att man skulle hålla värmen.

— När jag vaknade på morgnarna var golvsocklarna vita av snö och rimfrost, berättar hon.

— Men vi visste inte av något annat och jag tror att jag hade en lyckligare barndom än vad många barn har nuförtiden, trots att de har det materiellt sett väldigt bra.

— Och visst hade vi roligt. Jag kommer ihåg de första skridskorna jag fått ärva. De var gjorda av kalvben, men det gick att åka på dem. Såna saker som julklappar det visste vi inte ens vad det var.

— De första åren bodde jag hos min farmor. Det berodde på att mina föräldrar var så unga när jag föddes. Det var en skandal i bygden — mamma var 16 och pappa var 18 och de var förstås inte gifta. När pappa hörde att mamma väntade mig, reste han till Amerika och det blev min farmor som tog hand om mig ända tills hon blev sjuk.

Sålde tvål

— Jag minns när min farmor fick sin första pension — elva kronor och trettiotre öre. Av de pengarna köpte hon en unicabox och tvålar och sen var hon ute och sålde dem för att vi skulle få mat.

— Hon hade åtta barn hemma förutom mig och det var fattigt och svårt att få det att räcka till. Arbetslösheten var stor och de äldre barnen kunde inte få något arbete.

— Jag älskade min farmor och följde med henne på de här turerna och hjälpte till så gott jag kunde. Jag minns också att jag gick tillsammans med min farmor och demonstrerade för kvinnlig rösträtt — jag var kanske sju år då.

När farmodern blev sjuk kom Agnes först till ett barnhem, men kom sedan att "utackorderas på socknen" som det hette på den tiden. Där fick hon tidigt arbeta hårt och hjälpa till med tunga sysslor.

— På sätt och vis hade jag faktiskt själv valt det för jag önskade komma till landet och då kom jag till en familj som hade jordbruk. Där hade jag bl a ansvar för mjölkningen av åtta kor och då var jag elva år gammal.

Det finns inte en ton av beklagande i det Agnes berättar. Hon beskriver sakligt,

ga generationsklyftor

realistiskt och med humor hur det var på den tiden.

— Jag tror ändå att folk var lyckligare då än nu med all materiell standard, menar hon. Det fanns en annan sammanhållning och en annan samhörighetskänsla på den tiden.

I tjugofemårsåldern kom Agnes till Stockholm och hade en affär på Söder. Hon fick det ganska bra, intresserade sig för materiella saker, sin båt etc etc.

Kurs i meditation

Med sin nyfikna läggning gick hon dessutom på yogakurs för att lära sig meditera.

— Vi skulle ta av oss skorna och sitta på en kudde och meditera. Det gick ju inte alls för mig, skrattar Agnes som är alltför praktisk för att finna sig tillrätta i det sammanhanget.

Genom en granne kom Agnes i kontakt med Kickan Sundström som då hade problem med sprit och tabletter.

Hon ställde upp för Kickan och efter en tid blev det mindre och mindre tid för egna intressen, båten och allt det som tidigare upptagit tid och intresse. Det var en medmänniska som behövde hjälp.... Så följde några ganska svåra år, men så blev Kickan frälst och allt blev annorlunda.

— Ja, Kickan blev frälst före mig. Det var genom en grammofonskiva med Jan Sparring. Hon spelade skivan natt och dag. Till sist trodde jag att jag skulle bli tokig....

Skivan, eller rättare sagt sången, var impulsen till att Kickan upplevde frälsning och efter en kort tid var också Agnes frälst.

När man nu ser Agnes med sin besmittande entusiasm och livsglädje verkar det som om hon har en kärnfysik, hon orkar och hinner det mesta.

Men för tio år sedan talade läkarna om att ett av hennes ben måste amputeras. Det var pga diabetes och åtföljande komplikationer som det inte ansågs finnas någon annan utväg.

Men innan operationen kom Kickan och hämtade Agnes och de lämnade sjukhuset. Agnes tränade och tränade och övervann med sin envishet de största besvären. Risken finns där fortfarande och för några år sedan var det tal om amputation igen. Men Agnes ger sig inte. Det som för andra skulle blivit ett hinder att tjäna har för Agnes blivit en sporre att verkligen vara med och göra sitt yttersta.

— Jag vet inte vad det är, men jag har så'n arbetslust och vill satsa allt för församlingen. Det är så underbart att få vara med och tjäna Gud.

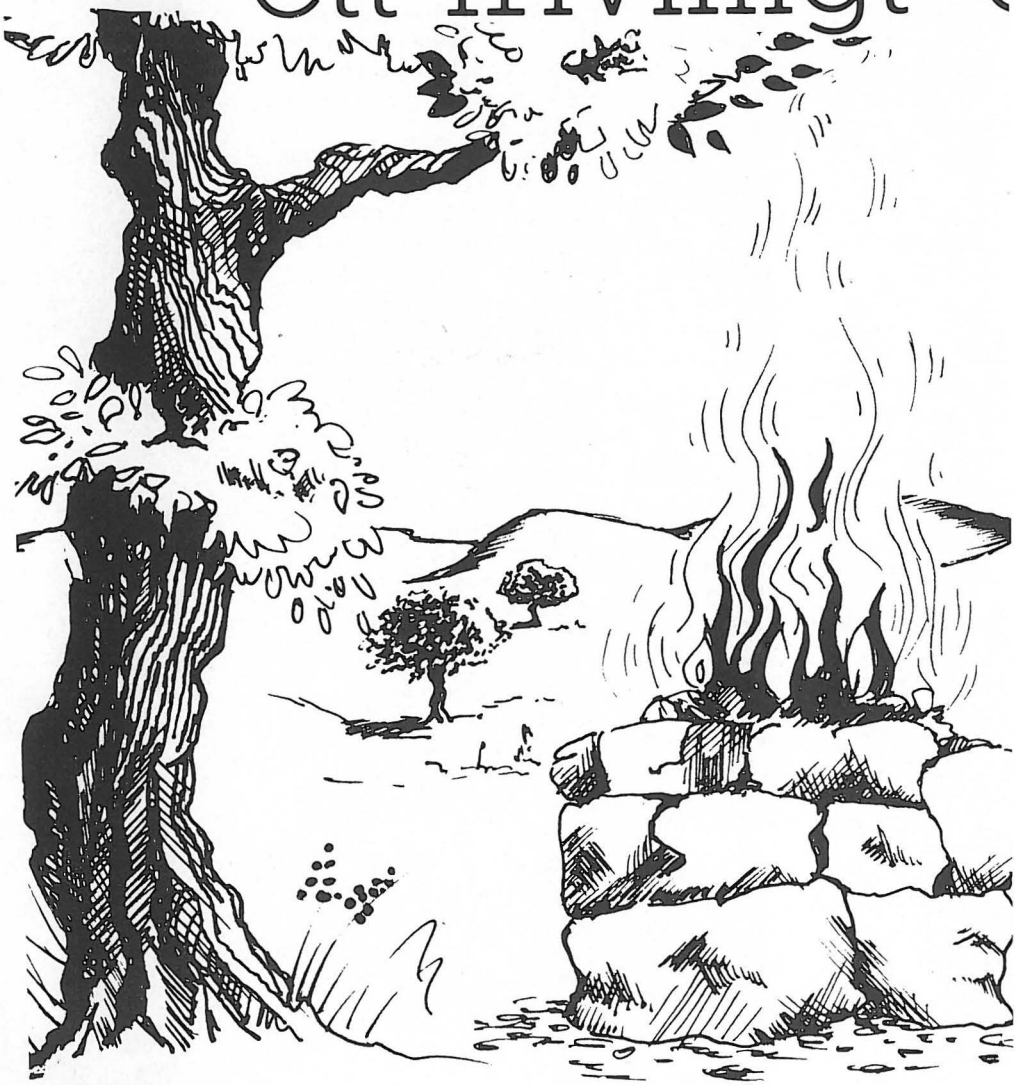
Text: ULLA NÄSHOLM
Foto: PER ARNE IMSEN

Agnes sköter inköpen till serveringen på Gamla Bro.

BRÄNN

– ett frivilligt

Syndoffret har med synd att göra och får inte läggas på altaret, utan blodet skall utgjutas vid altarets fot. Därefter skall alla delar som offret består av föras ut, utanför lägret till att brännas upp. Det är inte svårt att här peka på Jesus Kristus som vårt syndoffer.

Brännoffret däremot skall upp på altaret och brännas, och så skall röken av offret stiga upp "Herren till en välbehaglig lukt". Det heter om brännoffret "om någon vill frambära". ***Frivilligheten*** **betonas.**

Rom 11:33-36.

"O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar! ty 'vem har lärt känna Herrens sinne, eller vem har varit hans rådgivare? eller vem har först givit honom något, som han alltså bör betala igen?' Av honom och genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör äran i evighet, amen".

De här verserna bildar avslutningen på en bit av Romarbrevet, där Paulus har gett en mycket gedigen undervisning om frälsningen och verbaliserat vad den handlar om på ett klart, tydligt och underbart smort och välsignat sätt. Han har lagt ut texten om vad frälsningen är, vad som sker på det osynliga planet och vad Gud har gjort i oss. Det avslutas med den här tacksägelsen till den Gud som är outgrundlig. Så kommer han i och med Rom. 12 fram till den praktiska delen och tar konkret upp vad det tidigare talet om synd, orättfärdighet, egenrättfärdighet, rättfärdighet, liv i Gud, helgelse rent praktiskt skall leda fram till. Det kommer han fram till NU. — När vi har fått den teoretiska undervisningen, när vi har gjort upplevelser av Guds nåd, Guds kraft och Guds trofasthet, när vi har upplevt att Gud är alla goda gåvors givare, så säger han:

"...NU — vid Guds barmhärtighet frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer, eder andliga tempeltjänst".

(Rom. 12:2-11).

Om vi drar en parallell med gamla förbundet hittar vi en mycket intressant undervisning i 2 Mos. 28 och 29. Uppenbarligen är det så, att nästan allting av det som finns i NT är förebildat i det gamla förbundet.

Många slags offer

Det var ju många slags offer som bars fram i templet. Det var syndoffer, skuldoffer, brännoffer, det var viftoffer och tacksägelseoffer, för att nämna några. Men det är två offer som har en speciell betydelse i det här sammanhanget.

Först läser vi i 2 Mos 28 om översteprästen, hur han skulle gå till väga när han offrade, hur han skulle vara klädd och vad han skulle ha på axlarna när han uträttade sin tjänst i helgedomen. Här kan vi väldigt detaljrikt följa Jesus i hans översteprästliga tjänst.

Sedan kommer då dessa två offer som skall frambäras i templet. Arons klädsel och utsmyckning beskrivs. Därefter behandlas brännoffret och syndoffret. Vi ser att dessa två offer, som avlöser varandra i tiden också behandlas helt olika av översteprästen. Det ena är ett syndoffer, det andra ett brännoffer. Syndoffret har med synd

OFFRET
ffer åt Herren

Bibelstudium av
KJELL HÄGERMAN

att göra och får inte läggas på altaret, utan blodet skall utgjutas vid altarets fot. Därefter skall alla delar som offret består av föras ut, utanför lägret till att brännas upp. Det är inte svårt att här peka på Jesus Kristus som vårt syndoffer.

Brännoffret däremot skall upp på altaret och brännas, och så skall röken av offret stiga upp "Herren till en välbehaglig lukt". 'Det heter om brännoffret "om någon vill frambära". Frivilligheten betonas.

Syndoffret

Jesus är ju inte bara överstepräst, utan också offret. Han är både präst och det offer som bärs fram för att sona vår skuld.

"Vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att få något att äta. Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, 'brännas upp utanför lägret".

Hebr. 13:10-11

Det finns också en annan sida. Vi förstår att syndoffret aldrig kan bli symbolen för ett avskilt gudsliv. Ty först skulle djuret slaktas och prästen lägga händerna på dess huvud. Så skulle prästen ta alltsammans, köttet, huden och orenligheten, till den eld som alltid brann. Där skulle det brännas upp. Det skulle inte stiga upp till Gud, utan bortskaffas. Det här beskriver vår erfarenhet, när prästen genom handpåläggningen blir delaktig av det som djuret bär på, och sedan skaffar undan allt orent. Det bränns i den eld, som väl är en symbol för Guds vrede emot allt vad synd heter.

Kristus blev gjord till synd, för att vi skulle bli rättfärdighet från Gud, det sker ett utbyte.Så skaffas allt det bort, som har med den här tjuren att göra, den skulle inte offras åt Gud. Kristus blir gjord till synd, när han blir delaktig med oss i vår synd och vi genom tron blir delaktiga med honom i hans rättfärdighet.

Brännoffret

Med brännoffret skulle man bete sig helt och hållet annorlunda. 2 Mos 29:15-18. Där skulle alltsammans upp på altaret och man var väldigt noga med att verkligen allt kom med, ty det var ett brännoffer ÅT Herren, någonting som gavs ÅT honom, som skulle stiga upp TILL honom. Uttrycket "en välbehaglig lukt" återkommer i NT i Ef 5:1-2:

"Bliven alltså Guds efterföljare, såsom hans älskade barn, och vandren i kärlek, såsom Kristus älskade eder och utgav sig själv för oss till ett offer, 'Gud till en välbehaglig lukt".

Här kan man verkligen tala om ett liv som är avskiljt för Gud. Ett liv som ges åt Gud, och som stiger upp som en välbehaglig lukt åt Herren. Det stiger upp en doft av överlåtelse, gemenskap, trofasthet och tacksägelse.

Vi kan se något av det som Romarbrevet talar om förebildat i de här två offren. Det är enormt viktigt att vi förstår det här med delaktigheten. Att bli delaktiggjord med Jesu död liksom med hans liv. Det är två sidor av frälsningen.

I Rom 4:25 beskriver Paulus de här två sidorna av Kristi verk mycket komprimerat. Rom 4:25

"Vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.".

Här har du hela försoningen sett ur Faderns perspektiv, han som utger och uppväcker sonen. Skulle vi se det från sonens sida, så skulle vi tala om att han gav sitt liv och uppstod igen. Han utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

Betalningen är given

Båda dessa sidor bör vi ha levande för oss, så vi upplever delaktiggörelsen med Jesus Kristus. Att han uppväcktes från de döda är beviset på att Gud har godkänt betalningen. Betalningen är given och skulden betald. Gud uppväcker sonen och som kvitto på att den är betald, kommer Anden. Gud sänder Anden och vi får därmed bekräftelse på det som skett i höjden. Att han är uppstånden och har intagit sin tron!

Gud fyller oss med ande och vi upprättas som människor. Vi frälses ut ur världen, Gud slår ut tidens väggar och vi får gemenskap med evighetens Gud. Han fyller oss med ande när vi rest oss ur den synd och förnedring, som hela

forts. sid. 32

— Vi har under de senaste åren hört en förkunnelse om missionen på ett mycket uppfordrande sätt. Jesus sa : "Det ni har gjort mot en av dessa mina minsta, det har ni gjort mot mig". Hemma i Sverige verkar det här så omöjligt att praktisera. Vi är så förstörda av välfärden. Men i det här landet är det mycket enklare att rent socialt få göra en medmänsklig insats.

STINA FRIDOLFSSON intervjuar MATS och LIW EMAN

— Man måste satsa då

Mats och Liv Emanuelsson har tillbringat tre månader i Santo Domingo tillsammans med sina fyra pojkar i åldrarna fyra till tio år. Vi satte oss en eftermiddag och sorterade intrycken. Liv berättade riktigt stolt att barnen snappat upp en hel del spanska. När de ropar på mamma blir det ett förspanskat "mammi", och de talar om "pan" för bröd och "agua" för vatten. Vissa uttryck har de glömt vad det heter på svenska.

Myggor och myggbett är ju en plåga man inte kommer från här. Ibland blir det infektioner och vita, otrevliga ärr efter betten. Men man vänjer sig, och blir litet immuniserad med tiden. En period funderade Liv i desperation på att sy stora långärmade bomullspyjamas åt de sönderrivna barnen. Men det gav med sig. Mats drabbades av en svår maginfektion, och har gått ner några kilo. Men ingenting har avskräckt hans livsaptit på Santo Domingo.

Familjen Emanuelsson var rätt förberedd när de åkte till Dominikanska Republiken. I över två års tid har vi levererat rapporter till Midnattsropet, och även brev, foton och en film som presenterar landet och det begynnande arbetet tillsammans med trossyskonen här.

— Det var när vi såg filmen vi bestämde oss för att åka. Vi besökte för ett par år sedan Brasilien, och där lärde vi oss en del som förberedde oss för vidare missionsarbete, berättar Mats.

— Vad var det för ambition som drev er att bryta upp på detta sätt med hela familjen?

Förstörda av välfärd

Liv börjar en trevande och eftertänksam förklaring.

— Vi har ju under de senaste åren hört en förkunnelse om missionen på ett mycket uppfordrande sätt. Jesus sa ju: "Det ni har gjort mot en av dessa mina minsta, det har ni gjort mot mig". Hemma i Sverige verkar det här så omöjligt att praktisera. Vi är så förstörda av välfärden. Men i det här landet är det mycket enklare att rent socialt få göra en medmänsklig insats. Vi har levt i storfamilj många år och stått under en rätt mastig förkunnelse. Nu är vi visserligen på annan ort, men arbetet här är på allt vis inkarnerat med arbetet hemma. Vi är en del av församlingen — även här är församlingen med och stöder. Alla år i storfamiljen har vi längtat efter att få göra något mer. Och vi har inte samlat en massa prylar som vi var rädda om; vi kunde bara stuva ihop och åka när det fanns möjlighet till det. Det kändes som en stor förmån.

En annan sak: Skolan i Sverige har blivit ett hot mot vår frihet. Staten vill ha total kontroll och styrning. Vi blir bundna till både grundskoletanken och olika ämnen, och vi är rädda att bryta med systemet. Pilgrimsskolan; maranatafolkets hemundervisning har inte hållit på så många år, och vi har en hård kamp att bli självständiga. Det känns befriande och sunt åka till ett annat land och bedriva hemundervisning.

Mats tar till orda:

— Det har legat ett enormt motstånd mot hemundervisning. Efterhand börjar vi nu inse hur förberett och viktigt det varit just med hemundervisning. Sverige är ju faktiskt inte det enda landet i världen. Det ligger något profetiskt och tidlöst i denna undervisningsform. I vårt missionsarbete här i Dominikanska Republiken har vi insett hur viktigt det är att börja just med skolan och barnen. Man kommer i kontakt med familjerna. För-

äldrarnas ödmjuka tacksamhet för att deras barn får en chans att lära sig läsa och skriva, var oerhört gripande att se.

Utomvärdsligt perspektiv

— Du menar att vi genom att ta barnen ur den obligatoriska undervisningen i Sverige förberett oss för ett internationellt missionsarbete?

— Det är att börja uppbyggnadsarbetet på rätt grund, säger Mats. Det gäller Sverige, och naturligtvis också Dominkanska Republiken. Det är viktigt att föräldrarna har auktoritet över sina egna barn. Då är det en omöjlighet att skicka barnen till en statlig skola som har helt annan målsättning. Vi har ett utomvärldsligt perspektiv. Det heter ju Pilgrimsskolan!

Liv har det huvudsakliga ansvaret för undervisningen av sina barn. De tre äldsta är redan i full färd med att inhämta kunskaper som kan vara värdefulla att ha i livet.

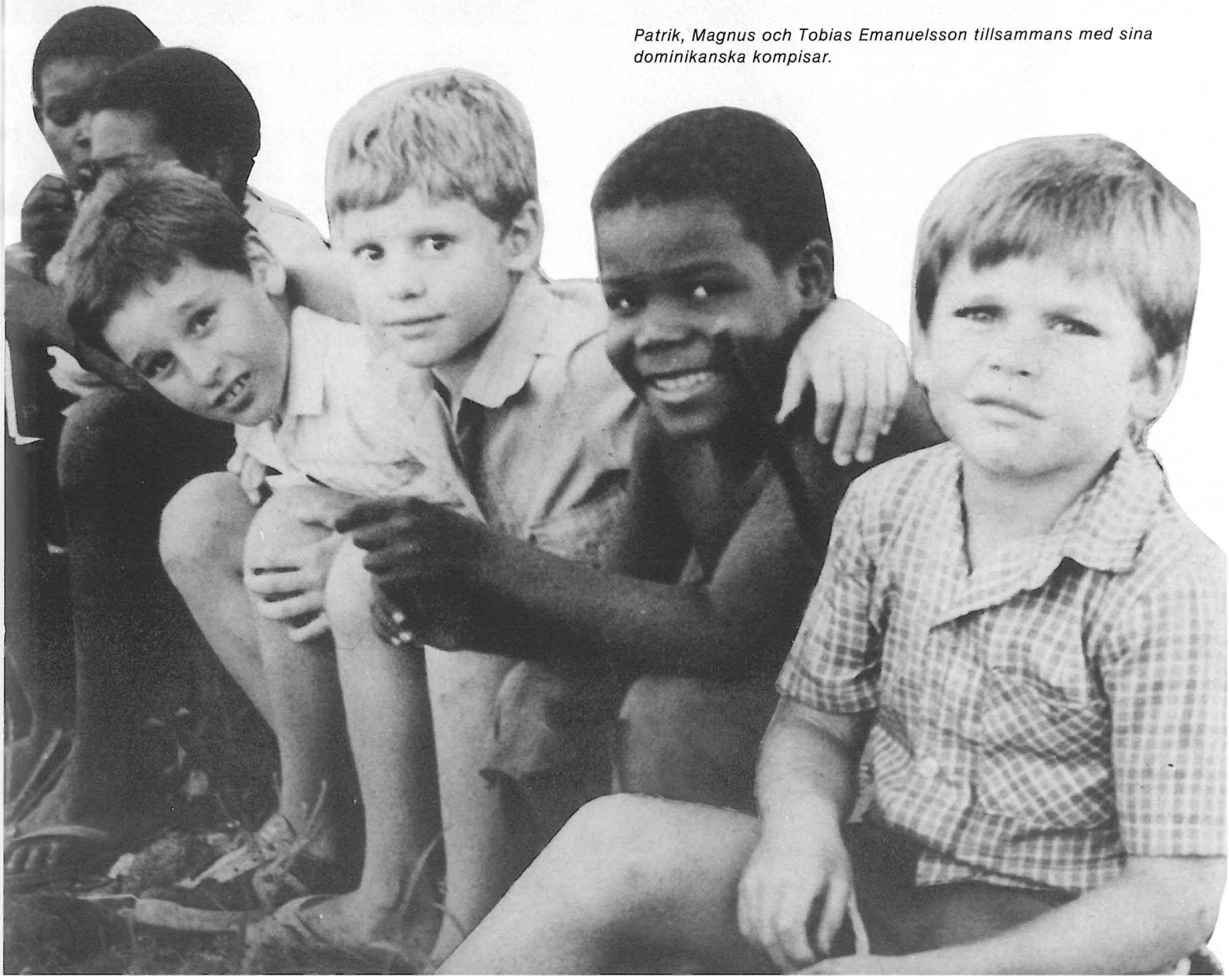
— Ja, det är ju ingen mening att hålla igen när barnen kommer och vill lära sig läsa och skriva. Det är bara att sätta sig med dem, säger Liv frejdigt. Och när vi här i Santo Domingo träffat föräldrar som aldrig fått lära sig läsa — ja, då blir jag ställd. Detta att kunna läsa, räkna och skriva tycker man hör till varje människas rättighet. Det är väldigt svårt sätta sig in i deras situation.

forts. sid. 21

ELSSON: Dominikanska Republiken:

dörrarna står öppna!

Patrik, Magnus och Tobias Emanuelsson tillsammans med sina dominikanska kompisar.

SONJA SANDVIK rapporterar

HÖJDPUNK

Jag är så oerhört tacksam för pilgrimsskolan. Jag tror att den har väckt oss. Inte bara över skolsituationen i det här landet, utan också över vad skolan betyder överhuvudtaget. Nu är det ju ganska många år sedan jag gick i skolan och det var lite annorlunda då. Man hade inte samma problem i skolorna som man har idag. Men just genom att vi har tagit barnen ur skolan och börjat undervisa dem själva, har vi lärt oss lite mer. Inte minst genom skolveckorna vi tidigare hade, har vi lärt oss att på ett annat sätt förstå hur barnen haft det i skolan.

Jag tror också, att just pilgrimsskolan har fört våra tankar till barn i andra länder. Och nu har vi kunnat börja skolarbetet i Santo Domingo. Naturligtvis behöver också de här barnen, lära sig läsa och skriva.

Jag har varit hemma i Sve-

rige i en månad nu. Trots att det är väldigt roligt att vara hemma var det svårt att lämna arbetet precis inför hösten. Det händer så mycket där nere.

Våra grannar är analfabeter

Vi är en grupp svenskar, norrmän och dominikanare en mil utanför huvudstaden i Dominikanska Republiken, Santo Domingo. Vi bor i ett ganska fattigt område, men inte det allra fattigaste. Bara ett stenkast från vårt hus, där vi bott i drygt två år, upptäckte vi för inte alls länge sedan vägar där vi aldrig gått. Ett område som vi inte hade haft en aning om.

Våra närmaste grannar och deras barn har gått och går i skola och så trodde vi det var i hela området. Vi har nu fått veta, att det är omkring 300 barn i vår omedelbara närhet som inte har möjlighet att gå i skola. Jag har sett sådana områden förut, men det hemska var att det var så nära oss och vi kände inte till det. Det finns

Skola i ett "skjul"

Vid ett senare tillfälle träffade vi en lärarinna, som kom från en annan del av staden. Hon hade flyttat till det här området just för att hjälpa barnen. Hon är frälst. Bostaden är, ja, det finns ingen motsvarighet i Sverige, ett skjul av något slag. Den går helt enkelt inte att beskriva, uppbyggd av vad man kan hitta av plåt och träbitar och pappskivor. Där bor hon och hennes man med sina två barn. Ett av barnen är ca ett år och det andra helt nyfött. Mannen har tillfälliga jobb.

Den här kvinnan har tagit på sitt ansvar att undervisa några barn. Hon tar 2 peso per månad och barn. Det kostar alltså ca 10 kr/månaden att gå i den här skolan. De har inget skolmaterial, bara en tavla som hon har gjort själv. Eftersom de inte har någon lokal, så håller de till utanför hennes bostad. De har satt upp säckväv som skydd för solen och så har de fem bänkar. Där trängs 25-30 barn. Jag blev väldigt gripen av Carmen,

hindra dem. Hon har ett par hundra barn. Ändå finns det en mängd barn som inte har möjlighet till skolgång. Alla skolor kostar pengar. Statens skola är s a s kostnadsfri. Men där måste man ha skoluniform och skolmateriel, som man själv får skaffa. Det blir ju en kostnad som de fattiga inte klarar.

Starta egen skola

Vi tyckte det var fruktansvärt, att vi skulle bo så nära ett område, där det fanns så många barn som inte gick i skola. Därför försökte vi prata med dem och kollade möjligheterna att själva börja undervisa, och nu har vi börjat. Vi kan inte ta emot så många, vi har en klass på 23 barn. De går i en motsvarighet till 1:a klass, där de får lära sig läsa och skriva. Det är Juan Carlos, som bor tillsammans med oss, som har huvudansvaret.

Vi hade inskrivning några dagar innan Marcos och Stina kom ner från Sverige. Det kom massor av barn, från

radioprogram. De har sänts program i fyra veckor nu, en halvtimme varje onsdag. Massor av folk har sökt upp oss efter sändningarna. Det finns fyra kristna stationer i landet, där man sänder kristen musik och program hela dagarna. Dessutom köper man tid på andra stationer. Trots det kom det många, för de tyckte att det var något unikt, något annorlunda mot allt annat. Det är ju ett unikt budskap vi har, för det vi fått lära oss i den här församlingen är unikt för hela världen.

Helighetslag

Jag tror att Sverige har fått en ny besökelsetid. Det är ju församlingens uppgift att ta hand om och hjälpa. Det står så här i 3 Mos. 19: "Helighetsregler", "När en främling bor hos eder i edert land, skolen I icke förtrycka honom. Främlingen, som bor hos eder skall räknas som en inföding bland eder, du skall älska honom såsom dig själv; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens

ån Pilgrimsskolan i Santo Domingo:

TEN ÄR MORGONBÖNEN

— Det är verkligen roligt att undervisa barnen. De sitter som ljus och är glada att få gå i skola och lära sig läsa och skriva. Höjdpunkten är morgonbönen. Det är det absolut roligaste barnen vet...

— Vi sjunger med barnen och de får lära sig en bibelvers utantill. Det är knappt nå'n som håller ton och alla sjunger varsin melodi, men alla sjunger av hela hjärtat.

Det är Sonja Sandvik som sedan tre år varit i Dominikanska Republiken, som berättar om arbetet där.

några små kyrkor och det bor väl ca 600 personer där.

Vi gick dit för att prata med föräldrarna och deras barn och frågade om de ville gå i skola. Det ville naturligtvis allihop. Det visade sig att deras föräldrar inte heller hade haft någon skolgång.

som kvinnan heter. Hon är i 30-årsåldern. "Jag måste ju ta betalt av barnen, för jag har ingenting själv att leva av", sa hon. Många av de här barnen börjar i skolan och betalar sina två peso, men sedan när nästa månad kommer har de inga pengar. Då har hon inte hjärta att

två till femton år. Det var väldigt gripande när de kom. När man går hem till dem eller ser dem ute är de nakna eller halvnakna, men den här första dagen i skolan hade de klätt sig fina. En del för stor skjorta och för små byxor, men alla hade tagit på sig det bästa de hade eller kunde låna ihop.

Höjdpunkten är morgonbönen

Det är verkligen roligt att undervisa dem. De sitter som ljus och är verkligen glada för att få gå i skola. De är glada att få lära sig någonting. Höjdpunkten på dagen är morgonbönen. Det är det absolut roligaste de vet. Vi sjunger med dem och de får lära sig en bibelvers utantill. Det är knappt någon, som håller ton och de sjunger på var sin melodi, men de sjunger av hela hjärtat.
Så har vi också börjat med

land. Jag är Herren eder Gud."

Jag tänker på främlingarna som söker sig till oss. Må vi verkligen ta hand om dem, bedja för dem och se till att de får liv och gemenskap med Gud.

När vi kom till Santo Domingo för tre år sedan var det en familj som tog väldigt väl hand om oss. Milagros och Ernesto har ni säkert hört talas om. Än i dag stöder de oss i arbetet och ber till Gud för oss. Det står ju i bibeln, att man ska ta sig an främlingen. Ta hand om främlingen, den faderlösa, änkan, den som behöver hjälp. Hjälpa den som är i nöd. Det är en helighetslag.

Jan Lundius, religionsforskare:

–SANSA DEBATTEN OM

I ett varuhus i Santo Domingo träffade Stina en svensk. Tillsammans med sin dominikanska fru och lilla dotter kom Jan Lundius och hälsade på hos maranatagruppen.

Under sin pappaledighet hade Jan åkt till Santo Domingo för att göra ett jobb — han är religionsforskare. Dom. Rep. är ett litet land och visst hade han hört om "Maranata-svenskarna" som bodde där. Nu fick han träffa dem och kom snabbt underfund med att de var naturliga och hade sunda åsikter. De behövdes helt enkelt i landet...

Den artikel han skrev till Sverige i Helsingborgs Dagblad för en tid sedan publicerar vi här med författarens tillstånd.

Dominikanska Republiken delar med Haiti en ö i Karibiska Havet. Det är ett vackert land med en rik och storslagen natur — ett omväxlande landskap med berg täckta av lummig grönska, milsvida sandstränder, vidsträckta betesmarker och förtorkade ökenområden. Där bor nästan sex miljoner människor, av vilka de flesta är fattiga bönder. Sånär som på ett litet område utanför huvudstaden Santo Domingo är detta land totalt okänt för de flesta svenskar.

Varför svenskarnas intresse riktats just till denna plats får sin förklaring då man ser skylten över ett litet kafé som är beläget där — COMMUNIDAD MARANATA står det med stora röda bokstäver. Ett litet Sverige i ett u-land! Hit har ett antal journalister sökt sig vid flera tillfällen och återvänt till Sverige med upprörande skildringar om hur livet ter sig för de två "barnmissionärer" som bor i lokalerna bakom kaféet.

Man har skildrat hur dessa två tolvåringar kastats in i en brutal ulandsverklighet. Hur de tvingas sova i ett "rum med väggar och golv av betong, belyst av en naken glödlampa. Trots att deras säng har benen i burkar med vatten, för att undvika att ohyran klättrar upp till sängkläderna, och trots att den dessutom är täckt med moskitnät så är pojkarnas armar och ben sönderbitna av myggor" i många reportage skymtar det dominikanska samhället som en mörk och hotfull kuliss till ett svenskt samtidsdrama. Dessa värnlösa barn har av "religiösa fanatiker" slitits från tryggheten i Sverige, ut i rotlösheten och utsattheten i ett underutvecklat land, befolkat av analfabeter och korrumperade myndigheter.

Svårt att upprörs

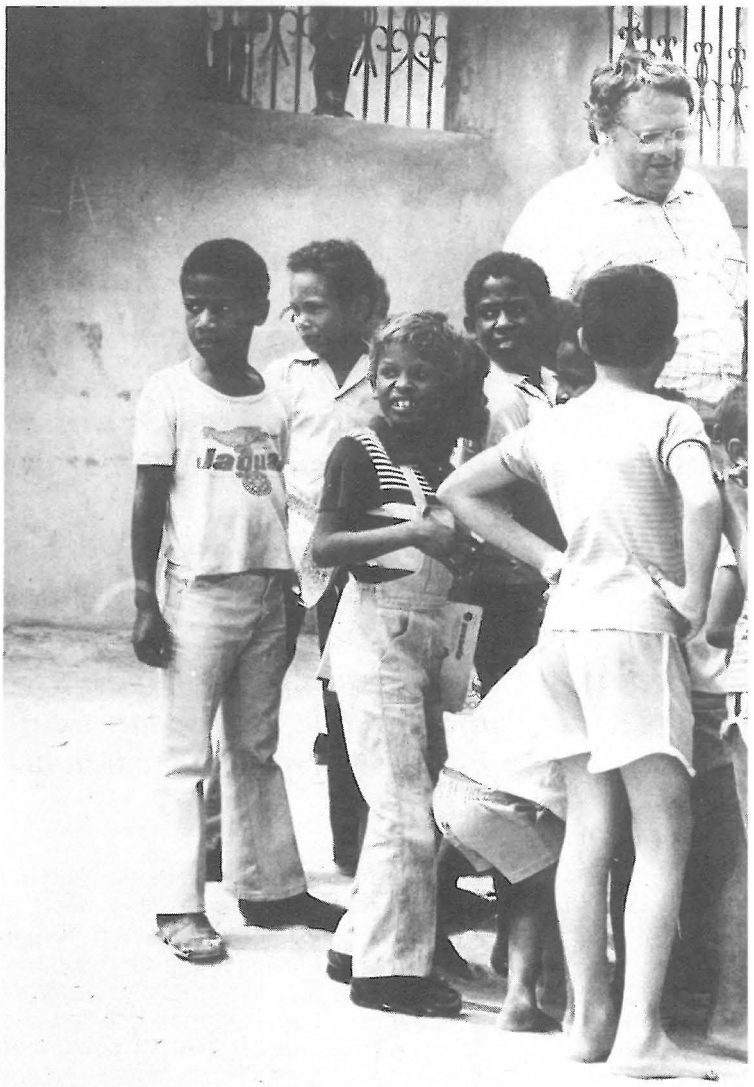
Efter att ha levt ett halvårs tid i Dominikanska Republiken har jag svårt att upprörs av det som beskrivs i artiklarna. Den beskrivna "misären" är en fullt dräglig tillvaro i detta land, där betongväggar och elektrisk belysning är en lyx för det stora flertalet av befolkningen och myggplågan är i det närmaste obefintlig i jämförelse med vad den svenska sommaren bjuder på.

Maranatas lokaler ligger vid kanten av Karibiska Havet vid sidan om en palmkantad aveny. Ett välskött och trevligt ställe där man blir gästvänligt bemött av kollektivets medlemmar, Johans och Fredriks, så heter "barnmissionärerna", tillvaro skulle vara eftersökt av många svenska barn.

Den har tycke av sommarkoloni — de har kommit till en ny och spännande miljö, skild från den svenska vardagen. Ett liv inom ett litet kollektiv, som de hjälper med hushållsgöromål och kaféspassning. Några timmar om dagen ägnas åt skolundervisning, men det ges också tid att njuta av bad och sol.

Maranatas närvaro

Det är alltså kring dessa pojkar stormen rasat i Sverige. Det är de som är orsaken till att Dominikanska Republiken, för ett ögonblick, fått en plats i det svenska medvetandet. Men vad man saknar i den svenska debatten

COMUNIDAD MARANATA'

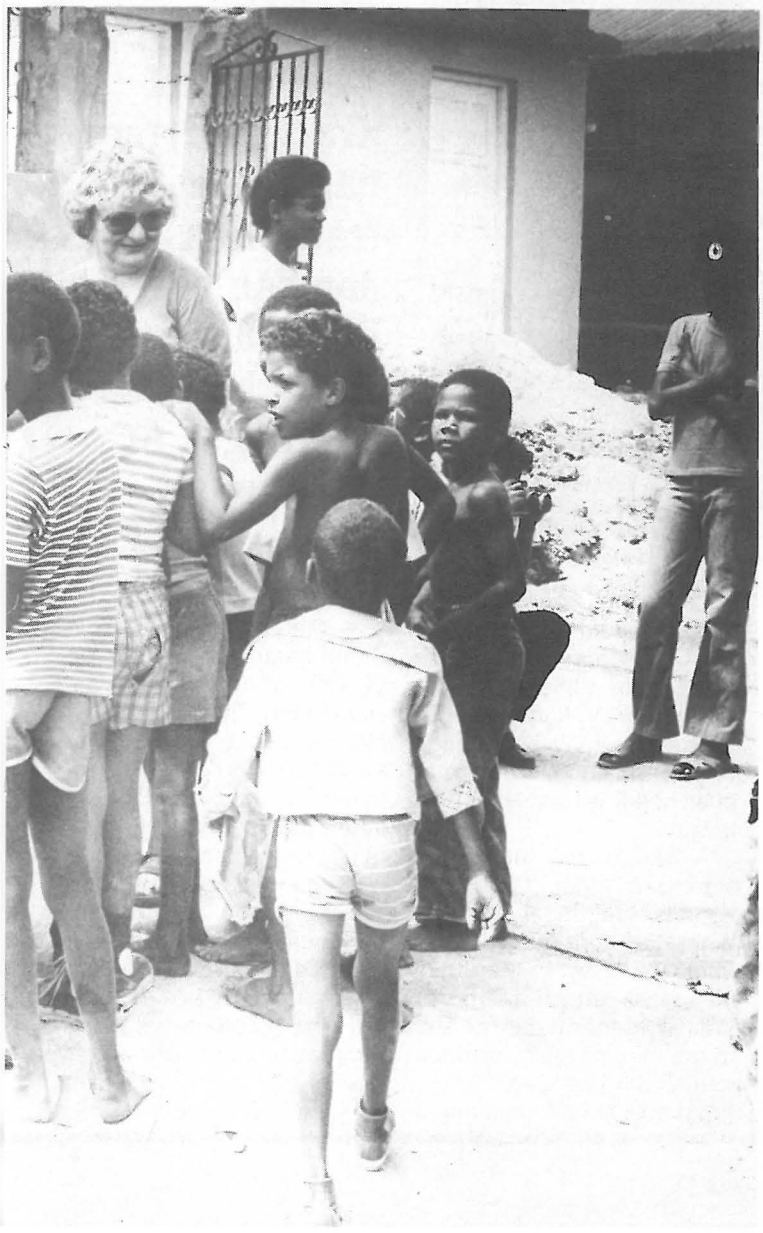
är en diskussion kring och skildring av Maranatas närvaro i just Dominikanska Republiken. Alla tidningsartiklarna till trots förblir landet märkligt anonymt. Hur kommer det sig att svenska journalister gör sig besväret att färdas över halva jordklotet bara för att skriva om ett par pojkars liv på en liten plätt av dess yta?

Dominikanska Republiken är fortfarande något okänt, ett av alla de länder som förs in under beteckningen "u-länder", och hur ett "u-land" ser ut vet varje svensk — där råder svält, fattigdom, analfabetism, korruption och hopplöshet. Mellan raderna i artiklarna kan man läsa att någon ytterligare beskrivning av Dominikanska Republiken därför inte behövs.

Särskilda förutsättningar

Sverige är ett i-land, men det hindrar inte att det finns en viss skillnad mellan Sverige och, exempelvis Spanien. Dominikanska Republiken är ett u-land, men det betyder inte att det är likadant som Indien. Som alla andra länder har även Dominikanska Republiken sin särprägel, sina speciella förutsättningar för att en sekt av Maranatas typ kan finna sig tillrätta där. Detta faktum nämns inte i svensk press.

För många svenskar framstår Maranata som en marginell företeelse — ett gäng "religiösa fanatiker" under ledning av en "suspekt" ledargestalt. Man säger att de ställt sig utanför det svenska samhället, mot vars värderingar, representanter och institutioner de för en kamp som motiverats av deras "förvrängda" uppfattningar.

Antingen har ett par svenska journalister burit med sig detta synsätt till Dominikanska Republiken eller också har de anpassat sina alster till den gängse uppfattningen. Resultatet har i alla fall blivit skildringar som illa rimmar med den dominikanska verkligheten.

Faktum är att Maranata, i denna speciella miljö, framstår som en idealistisk organisation med en stillsam och tolerant framtoning. Detta i kontrast till många andra protestantiska sekter som samlar själar i detta land där våldsamma förändringar skapar rotlöshet och därigenom också ett sökande efter en ny gemenskap och ett nytt livsinnehåll.

Dominikanska Republiken är ett gammalt bondeland som genomgår en snabb och genomgripande förvandling. Den "moderna kulturen" gör sitt segertåg genom landet. TV, radio och asfalterade vägar för omvärlden närmre de förut isolerade byarna och med de nya kommunikationerna förs också värderingar in. Möjligheten att skaffa sig ett nytt liv i en omgivning präglad av "civilisationens välsignelser" i form av TV, bilar, villa, gott om pengar, ordentlig skolundervisning och sjukvård, hägrar för bonden på sin krympande jordlott.

Kåkstäder

Han ger sig in till städerna, men möter istället för en glättad reklamvärld, hopplösheten i kåkstäder som växer likt cancer kring de gamla stadskärnorna. Berövad sina rötter i bygemenskapen, de religiösa traditionerna och jordbrukets årsrytmer, blir han utlämnad åt konkurrens, kommersialism och alienation.

Fattig, utan medel till ordentlig skolgång eller sjukvård, söker han kanske lösningar i religionens "värld". Medicin och vård kostar mycket pengar, därför erbjuder örtdoktorer, "botare" och "brujos" ("kloka gummor") sina tjänster för en billig penning och i dessa bruk, med rötter i folkliga föreställningar, återfinner bonden en del trosmönster från sin hembygd.

Andra, som katolska kyrkan förlorat sitt grepp om, söker sig sig till diverse sekter och samfund som ofta drivs med hjälp av amerikanska dollar och pastorer. Man spelar flitigt på de fattigas längtan efter "att bli något", att "komma sig upp". Med Mercedesen parkerad runt knuten leder amerikanska "superfrälsare" i sina bländvita kostymer Las Vegas designade frälsningsshower. Bländade av glittret och i hopp om att bli delaktiga i denna "amerikanska" drömvärld av framgång och rikedom, lägger de utarmade villigt "änkans skärv" i de rikas offerskålar, samtidigt som de insuper budskapet om att den fattige skall vara nöjd med sin lott eftersom han kommer att bli tusenfalt belönad i paradiset.

Ingen fanatism

I denna miljö ger Maranata ett annat intryck. Deras medlemmar lever enkelt i ett kollektiv med religiösa förtecken. De säger att "evangelium är arbete" och "personligt föredöme" att "Gud inte bestämt för de fattiga att de skall leva i misär" utan att "evangelium är Guds kraft att frälsa individen och höja den sociala och intellektuella nivån".

forts. sid. 29

Leif Kratz rapporterar från Grekland:

Vidöppet för evangelium

— Genom att Grekland blivit medlem i EG har det blivit nya lagar och större politisk och religiös frihet. Den friheten måste vi ta vara på och få ut evangelium.

— Vad vi nu har som mål är att ordna en tryckpress så att vi kan trycka traktater och även en liten tidning.

Det är Leif Kratz som ger några glimtar från Grekland där han och hans familj bor och arbetar sedan några år tillbaka.

Foto: Lars O. Andersson

Leif Kratz har tillsammans med sin fru Anita, och barnen Fredrik 12, Maria 8 och Sofia 7 varit en del år i Grekland. Häromdagen kom Leif på en snabbvisit till Sverige och var då med i mötet i Brosalen och gav en liten glimt av arbetet och situtionen därnere.

— Det är underbart att vara här igen, det är fem år sen sist. I Grekland där jag nu varit de här åren har vi verkligen sett hur Gud på ett påtagligt sätt gör under. Något håller på att byggas upp — Guds folk är på frammarsch. Friheten har ökat och Guds folk tar det till sig.

— Människorna där är inte så komplicerade som svenskarna och det händer mirakel därför att människorna tror på det.

— Men när fru Storo blev botad från cancer då var det nästan ofattbart, tyckte vi. Det är så att vi har arbetat på ett sjukhus i Tessaloniki och där är det rutin att bedja för patienterna. Fru Storo var obotligt sjuk, gul över hela kroppen och med slangar överallt. "Om det är sant det ni säger, då skulle jag väl kunna bli frisk", frågade hon min fru. "Ja, om du tror det", svarade Anita och så bad hon för henne.

— Två dagar senare när Anita kom tillbaka var fru Storo frisk. Vi kunde knappt tro det — vi var övertygade om att hon hade haft timmar eller högst ett par dagar att leva.

— Nu är fru Storo helt frisk och frälst. Många av hennes släktingar har genom det som hänt också upplevt frälsning. Men honhar blivit ett problem för prästerna för nu går fru Storo omkring på sjukhuset och vittnar om vad Gud förmår. Prästerna är helt vansinniga på henne....

— Men prästerna har inte riktigt samma makt som förut. Genom att Grekland blivit medlem i EG har det blivit nya lagar och större frihet för olika riktningar både politiskt och religiöst. Den friheten måste vi utnyttja och få ut evangelium.

— Människor har vaknat — utom i de traditionella församlingarna — och det finns en karismatisk rörelse inom ortodoxa kyrkan t ex. Kal Nea — goda nyheter, heter rörelsen och den växer stadigt.

— Vad vi nu närmast har

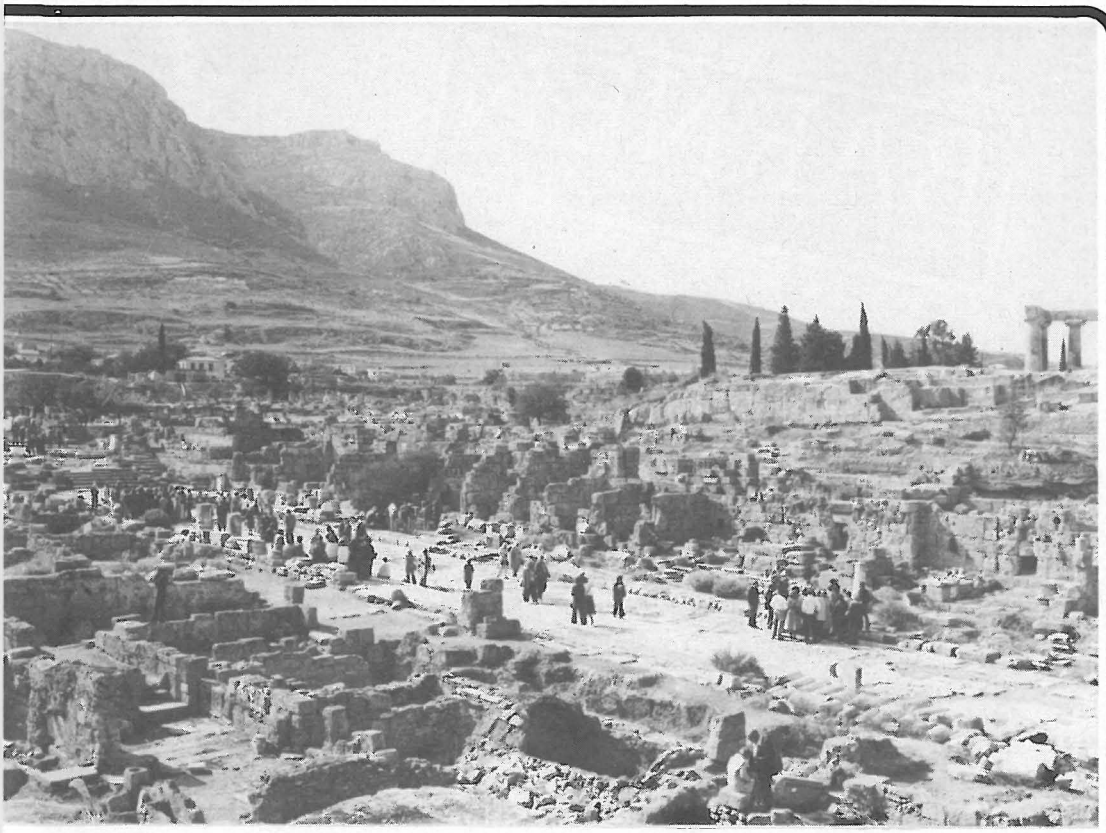

Foto: Lars O. Andersson

som mål är att ordna en liten komplett tryckpress så att vi kan trycka traktater i första hand, men också en liten tidning som vi hoppas kunna ge ut snart.

Vi frågar lite om grannländerna och då särskilt Albanien som ju anses vara det mest stängda landet för evangelium. Leif berättar:

— Evangelium går ju ut över Albanien i olika radioprogram, bl a från Luxemburg. Sen har kristna i Grekland skickat evangelidelar via floderna till Albanien. Men vi vet ju inte så mycket om det finns några kristna där, man kommer ju inte in i landet på de officiella vägarna.

— Men jag kan ju berätta att zigenarna i Grekland tar sig in och ut i det välbevakade Albanien. Så nog borde det finnas möjligheter att också komma in där som evangelii budbärare, tror en optimistisk Leif.

— *Jesus sade: "Stunden är kommen att Människosonen skall förhärligas".* (Joh. 12:23)

— Det bibelordet har varit väldigt levande för mig. Eftersom Gud är tidlös får vi ta det till oss och tro att det gäller nu. Mirakel kan hända, det har vi sett i Grekland och det skulle jag vilja se mer av här i Sverige också, avslutar Leif.

Leif Kratz berättar engagerat och fängslande om vad Gud gör i Grekland.

MAN MÅSTE...

forts. fr. sid. 15

Och ändå ser man ofta i dessa fattiga, okunniga människors hem både TV, radio och stereo. Och det gör ju egentligen inte saken bättre.

Vi har svårt att fatta den fattigdom som består i plåtskjul, jordgolv och dyra stereoanläggningar. Vår broder Marcos, som själv kommer från fattigt hem, påpekar att det finns två sorters fattigdom. Han talade häromdagen om dessa fattiga med alla dyra prylar — man tycker nästan de förtjänar att svälta ihjäl för sin dumhet. De borde ju sälja prylarna och skaffa föda och betala skolgång. Men det finns, särskilt ute på landsbygden, verkligt fattiga människor, som brottas med en fattigdom som vi aldrig kan föreställa oss. De kan knappt skrapa ihop till en måltid om dagen och sitter vanmäktiga och apatiska, utan möjlighet att försörja sina barn.

"Det känns så orättvist"

När vi hade föräldramöte häromsistens, och Marcos frågade om det var någon av de närvarande som saknade läs- och skrivkunskaper för att vi i så fall skulle ordna en kurs, var det en kvinna som anmälde sig. Liv blev alldeles ifrån sig, och gick ut i köket och grät. Hur uppfattade hon situationen?

— Man tar det ju som en självklarhet att kunna läsa och skriva. Det kändes så fruktansvärt orättvist. Det är ju så enkelt att läsa och skriva; lägga ihop siffror och räkna. Jag minns en kvinna som kom till oss för att skriva in sin pojke. Hon talade om att hon själv läst litet grand. Kanske tre månader. Och så hade hon besökt San Martin, en annan ö som hör till Västindiska öarna, där man talar engelska. Det var vad hon kunde stoltsera med. Hon hade varit på San Martin och lärt sig några ord engelska, men hon kunde inte läsa sitt eget språk. Och att se de här föräldrarna komma — antagligen hade de tagit på sig det bästa de hade för att komma till för-

forts. sid. 22

MAN MÅSTE...

forts. fr. föreg. sida

äldramötet. Att få sitta ned med dem — man upplevde vilket förtroende de hade för oss. De var så glada. Jag tänkte: Är inte det här mission, då är inget mission. Det ser så ringa ut — tjugo - tjugofem elever som kommer till klassen varje dag. De har inte lärt sig passa tider, de har knappt hållit i en penna, de visste knappt vad en bok var, och har inte sett en klocka. Vi kan se det, men mentalt förstå hur man kan leva med sådana brister som exempelvis att inte kunna läsa — det klarar jag inte av.

Brist på kunskap

Liv pratar ivrigt, blir röd om kinderna, blank i ögonen och nästan andfådd:

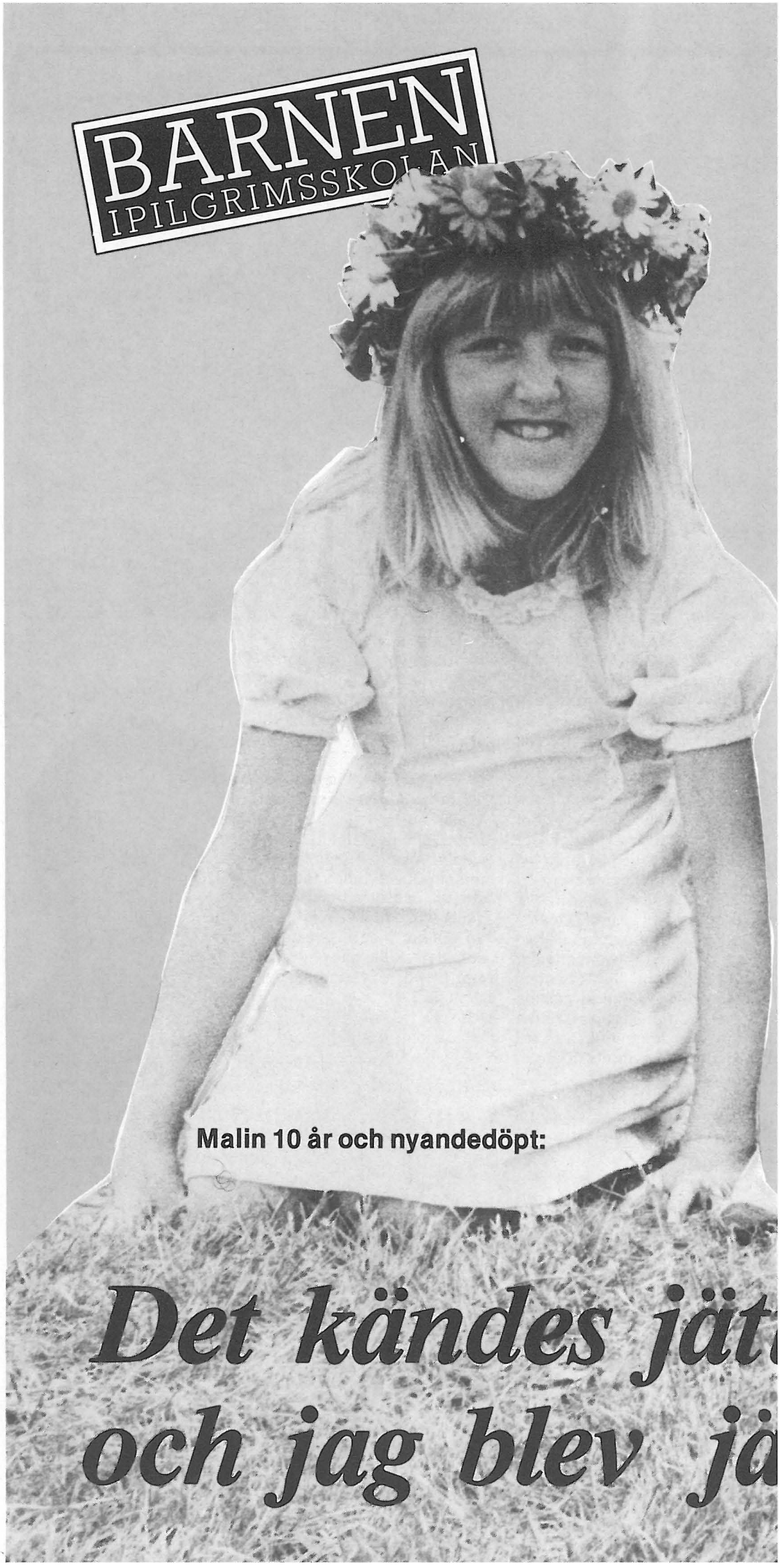
— Landet verkar ganska bördigt. Så när fattigdomen till stor del verkar bero på brist på kunskap, hoppas man ju få en chans komma igång med undervisning även för föräldrarna till dessa barn. Man kanske har större ambitioner än vad man klarar av. Till exempel vill jag så gärna göra något för barnen här. Visst har jag fyra egna, men hjärtat rymmer ju fler än dem. Jag vill vara med och fostra och lära dem till exempel sådana grundläggande ting som att sy med blå tråd på blått tyg. Att komma ur slöheten. Inte slänga skräp rätt ner på golvet — smådetaljer, som att gå till papperskorgen för att vässa pennan betyder ju så mycket.

De måste få lära sig vad det betyder att vara hel och ren. Jag har själv säkert mycket att lära av det här folket. Och först och främst att vara tacksam för vad jag fått. Jag står i sådan skuld till dessa människor, så vad som ligger närmast är nog en önskan att få ge.

Mats faller in.

— Jag måste berätta något jag fått lära mig här. När vi var i Sverige, behövde vi en svarta tavla till skolan. Den var så dyr, så det blev inte av att skaffa någon. Men här i Santo Domingo fungerar det så att sådant som är för dyrt att köpa, för-

forts. nästa sida

Tillsammans med sina föräldrar och syskon bor Malin i en storfamiljsgemenskap. Vid första mötet med henne är intrycket som av vilken 10-årig flicka som helst. Men det visar sig att hon har en helt annan syn på livet och äger helt andra värderingar än vad som är vanligt bland barn i hennes ålder.

Intervju: KARIN WIDÉN
Foto: THOMMY JACOBSSON

...ebra ...tteglad...

I Habo, ca en mil från Jönköping, bor Malin Fredriksson, 10 år. Malin är en pigg och glad flicka full av energi och idéer. Tillsammans med sina föräldrar och syskon bor hon i en storfamiljsgemenskap. Vid ett första möte är intrycket av Malin som av vilken 10-årig flicka som helst, men vid närmare bekantskap visar det sig att hon har en helt annan syn på livet och äger helt andra värderingar än vad som är vanligt bland barn i hennes ålder.

— Jag är frälst, berättar Malin med övertygelse. När jag var på bibelskola i Stockholm i höstas blev jag andedöpt i ett väckelsemöte. Det kändes jättebra och jag blev jätteglad! Främmande ord kom ur min mun och jag förstod att jag talade i tungor. Någon dag efter blev jag döpt i vatten också. Jag ville det eftersom det står i bibeln att den som är döpt i vatten också ska bli andedöpt.

— Gud gjorde tvärtom med mig, fortsätter Malin något fundersam. Vet inte varför, men kanske Han har bråttom med mig för att Han har stora planer för mig.

Malin tillhör den priviligierade skara av unga människor som under hela sin uppväxttid fostrats och undervisats i församlingen.

— Jag bor i storfamilj, berättar Malin, tillsammans med andra frälsta, både stora och små. Det tycker jag är bra. Ibland är det jobbigt men det är inte så ofta.

— Det är väldigt *viktigt* att bo i storfamilj, fortsätter hon med övertygande tonfall, för där bor bara frälsta. Då kan man samlas varje dag så att man blir kvar i det andliga livet.

— För vet du vad, om man bor ute i samhället är det så *lätt* att man kommer ur den andliga gemenskapen.

— Det är också därför, tillägger Malin med skärpa i rösten, som jag inte vill gå i den "vanliga skolan". Om man är kristen där blir man mobbad. Så även om jag gått i "vanliga skolan" hade jag tagit böckerna med mig och gått hem och jobbat i stället, så de' så!

— I "vanliga skolan" är kompisarna lika gamla som en själv, men i storfamiljen är alla olika gamla och det är skojigare tycker Malin. Då kan man lära den som är mindre och så får man lära sig av den som är större. Bra va?!

Malin undervisas hemma av sina föräldrar med stöd av paragraf 35 i skollagen. Det innebär att föräldrar påtar sig sitt av naturen givna ansvar för sina barns fostran och bildning. I hemundervisningen ges möjligheten att skapa en miljö och atmosfär som är utvecklande socialt, intellektuellt, emotionellt och framför allt andligt. Dessutom har man möjligheten att styra kunskapsförmedlingen och ge sitt barn det man som förälder anser vara av värde.

— Varje dag innan skolan börjar har vi morgonsamling med mamma, då läser vi bibeln och ber till Gud, berättar Malin. — Och så ber man ju på kvällen förstås!

Inget uppseendeväckande svar från en tioårig flicka kan det tyckas, men enligt en undersökning gjord bland pojkar och flickor i åldersgruppen 9-13 år i det "kristna" landet Sverige är det 75% som , märk väl, uppger sig *aldrig* be till Gud.

Av de återstående 25% är det endast 7% som ber till Gud varje dag.

Malin och hennes kamrater i hemundervisningen tillhör med andra ord en liten skara barn som lärt sig att förtrösta på Gud, med en enkel barnatro.

Hur ser man på framtiden när man är 10 år? Vad har man för planer och funderingar?

— Jag ska åka till himlen när Jesus kommer, svarar Malin trosvisst och utan betänketid. Men om jag hinner bli vuxen innan dess, ska jag bo i storfamilj och hjälpa till. Man får ta en dag i sänder, menar Malin, men jag vill samlas varje dag och be till Gud, för då blir jag starkare i Jesus.

forts. fr. föreg. sida

söker man göra själv. Vi skaffade färg, och en stor masonitskiva hade vi förut. Den målade vi, och fick så en perfekt svarta tavla. Mitt stängda sinne blev öppnat. Vi är väldigt låsta; det som inte går att köpa, det man inte har råd med, skaffar man sig inte. Här lär man sig tänka på ett nytt, kreativt sätt. Väldigt hälsosamt.

Och vi har sett Mats i en funktion här som vi hemma i Sverige inte kunde ana att han klarar av - montera lampor och ledningar, laga kontakter, toaletter och avlopp.

— Här tvättar vi alla kläder för hand, påpekar Liv. I och för sig väldigt jobbigt, men det är inte så märkvärdigt, när största delen av befolkningen tvättar kläderna för hand. Hemma i Sverige, där alla har tvättmaskin, skulle det bli en väldig psykisk påfrestning stå och tvätta över en bytta. Det är viktigt här att jag inte är märkvärdigare än andra, utan tvättar på samma vis. I många sådana praktiska saker kan grannarna se på oss att vi inte är märkvärdigare eller annorlunda. Vi tvättar, kämpar med och bränner soporna och rensar trädgården själva. Då förstår människorna att vi faktiskt inte är några rika amerikanare som de annars så lätt får för sig.

— Är möjligheterna att evangelisera större här än i Sverige?

— Det är ingen speciell skillnad på ambitionerna människor har, säger Mats. Det är samma jakt efter materiella fördelar. Men vid talet om Gud har dessa människor i sig inpräntat en annan respekt.

Det är en katolsk gudsfruktan som sitter djupt. Människorna kan vara väldigt hårt bundna i denna katolicism och i sin föreställning om hur saker och ting ska vara. Det urkristna evangelium vi fått ta del av, de sociala konsekvenserna som talas om i Apg. 2 är nog lika svårt att predika här som i Sverige.

Spännande pionjärarbete

— Egentligen borde man inte behöva predika så myc-

forts. sid. 30

JAG HAR FÅTT ET

STINA FRIDOLFSSON
intervjuar
SVEN-INGE JOHANSSON

Sven-Inge Johansson är något av ett allt i allo för de olika storfamiljerna runt om i landet. Han målar, röjer, städar, mekar med litet av varje.

På sammankomsterna sitter han gärna nere vid dörren och håller ett vakande öga på människorna som går in, så att inga störande element får operera. Han delar ut sångböcker, och säger vänligt välkommen till mötesbesökarna. När man ser hans vänliga blick och godmodiga utstrålning, är det inte lätt att föreställa sig att för femton år sedan var Sven-Inge en av de mera ökända och fruktade busarna som hölls internerad i landet.

Under sommarkonferensen i Gärdshyttan lyckades Midnattsropet få en samtalsstund med Sven-Inge, där han berättade om sitt äventyrliga liv. Och här kommer hans berättelse:

— Jag föddes i ett fattigt skräddarhem i Göteborg. Där rådde ogudaktigheten, och där var det full cirkus ända från början. När jag var sju år bar jag hem stulet bröd till min mor utan att hon visste om det. Jag sa att jag fått det. Sådan var skolan på kajerna i Göteborg. Man skulle stjäla så mycket det gick. Sedan gick jag till sjöss, och var ute några tiotal år och seglade jorden runt. Och där grundlades den kraftiga alkoholism jag fick. Jag började tidigt med både sprit och knark. Man fick lätt tag i dessa varor på sjön. Till slut hamnade jag i fängelse. Så brukar det ju sluta när man håller på med sådana saker. Sprit, knark och brott går hand i hand. Jag fick ett långt fängelsestraff. Satt inne sammanlagt i nästan tjugotvå år. Jag blev relativt snabbt anpassade till fängelselivet. Det gick dithän att jag till slut inte orkade med livet utanför fängelsemiljön. Därinne var liksom mitt hem. Jag var så förstörd, att jag inte vågade vara ute i samhället. När man inte längre ville eller kunde ha mig på fängelser, fördes jag över till sjukhusvård. Och det var ju ännu värre.

Tänkte du någonsin på Gud under den här tiden?

— På "fasta paviljongen" mötte man någon gång då och då grabbar som omvänt sig. Som hade jättelånga straff. Livstidsfångar; oftast mördare. Vi hånade dem gärna, men när man själv satt i isoleringscell fick man bara ha bibeln i cellen. Den läste jag ibland för att slå ihjäl några timmar. Ett tag kunde jag alla släktregister i början av bibeln utantill. Jag försökte sträckläsa bibeln från första Mosebok, men det gick inte. Jag var ju inte skolad, kunde knappt skriva mitt namn. Det fick jag lära sedan jag kom ut ur fängelset.

Hur kunde du bli frälst, med en så destruktiv bakgrund?

— Det låter otroligt, men det var faktiskt en kåkfarare som blev frälst. Han hade ett straff kvar att avtjäna, och hamnade på Härlanda fängelse där jag var. Jag förstod att något hänt med honom sedan sist jag träffat honom, för han var väldigt tystlåten, och svor inte som han gjort förr. Han var känd som en riktig storgangster. Dagligen kom jag i samspråk med Sven, för vi arbetade tillsammans på mekaniska avdelningen. Han var där bara en kort tid, så skildes våra vägar. Men rätt vad det var, då jag var på Karsuddens sjukhus, dök Maranata upp tillsammans med Sven en söndag morgon och sjöng och vittnade. Jag hade fått gulsot, som man ofta får när man håller på med knark, och jag hade gått ner över trettio kilo. Allt i min kropp var skadat. Jag var på väg mot fullständig förintelse, för jag kunde inte ta emot näring. Det där berättade jag för Sven. Jag liksom jagade efter ett halmstrå till hjälp. Och han sa: "Jag ska be för dig, Sven-Inge!" Det kändes lite löjligt inför kompisarna. Men på måndag morgon gick jag till jobbet! Efter att inte ha kunnat röra mig på sex månader. Jag åt och jag slet och jobbade — aldrig hade jag känt mig så bra i hela mitt liv!

Vad tänkte du då?

— Jag var helt ställd. Jag gick tillbaka till min cell på kvällen och sa tack Gud — och var glad. Alla såg att jag var glad "Krax har blivit religiös," sa dom.

Det gick några månader. Maranatagruppen kom rätt ofta dit och spelade och sjöng. En dag sa Sven: "Vill du komma ut ifrån det här eländet?" "Javisst!" sa jag. "Men det kan inte du fixa!" Minsta tiden jag hade kvar att sitta var tre år. Och så skulle jag skolas om. Men jag sa till Sven: "Kan du få loss mig härifrån så har du min välsignelse till det. Men kan inte kungen ge mig nåd, så inte lär du få mig härifrån!" Jag hade bett om nåd och fått nej i omgångar. Men veckan efter var jag ute! Jag häpnade. Sent en kväll kom de och hämtade mig och alla prylar. Det var en överraskning. Alla på avdelningen hade hållit tyst, läkare och alla. Sven hade pratat med borgmästaren i stan. Jag kom ut på villkor att Maranata tog hand om mig. Det här var strax efter jul, nyår 1970, de släppte mig. Och det året fick jag bo tillsammans med maranatasyskon på ett ställe som hette Stjärnhov. Fick lära mig veta hut, rent ut sagt. Lugna ner mig. Ta hänsyn till andra människor. Jag hade ju "kört över" människor tidigare. Jag har aldrig tyckt om människor. Tyckte alla var fasansfulla.

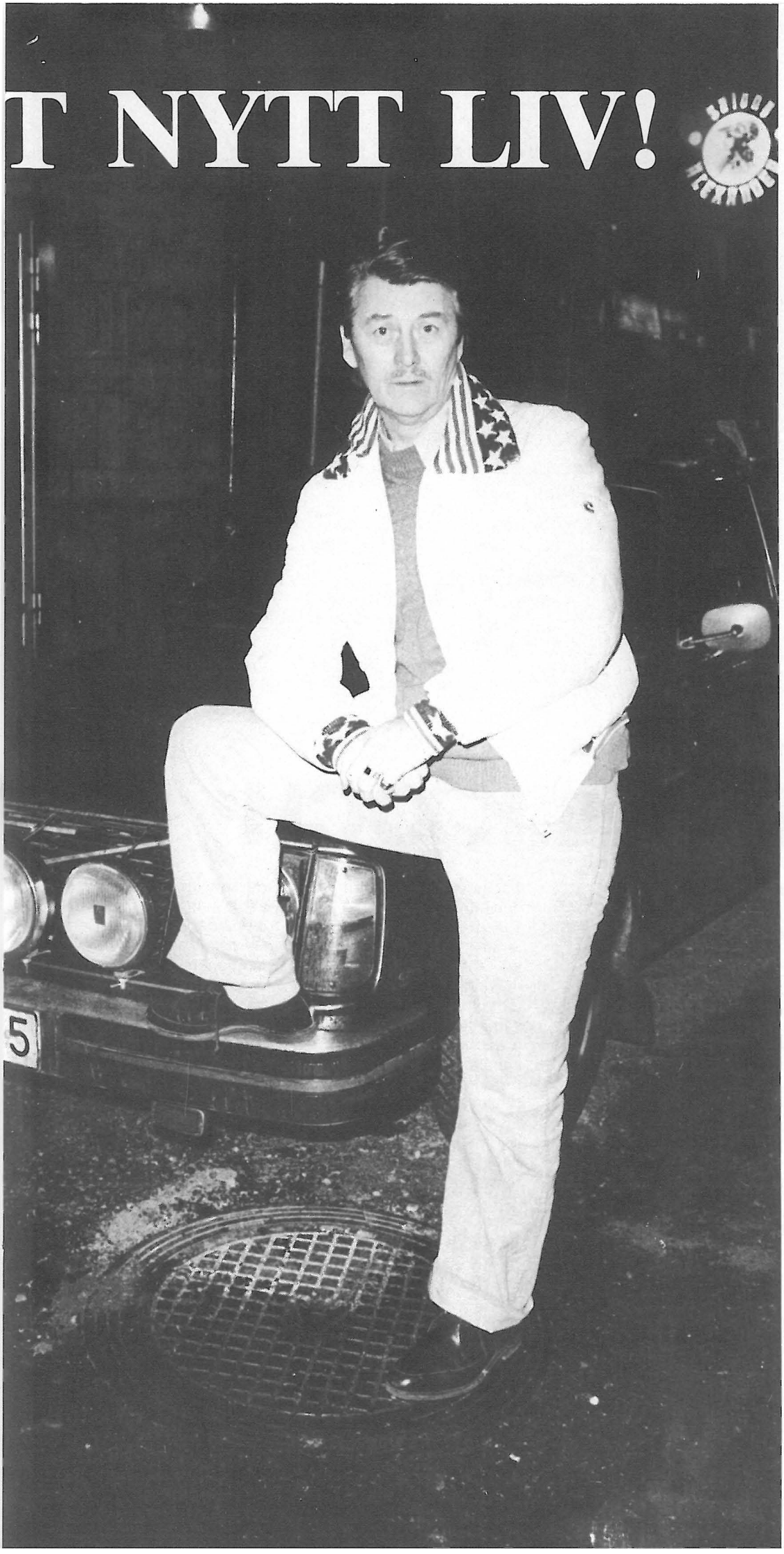
Då var du väldigt ensam, egentligen?

— Jag var helt solo. Hade inga vänner alls. Det är så i gangsterkretsar. Man kan inbilla sig att man har en massa kamrater. Men i den miljön är man ensam varg. Nu har den där inställningen försvunnit.

Det var väl något helt nytt detta att du alls accepterade att lära dig, som du säger, veta hut. Det hade väl ingen tidigare lyckats med?

— Det kan man kanske säga. Jag var förvildad när jag kom till Stjärnhov, men det försvann rätt kvickt. För jag respekterade människorna jag hade omkring mig. De hade gjort ett jätte-

T NYTT LIV!

lyft som ingen myndighet eller människa annars kunnat göra.

För jag var dömd vara på anstalten minst tre och ett halvt år, och där hade jag avverkat knappt ett år. Ett par gånger hade jag varit på permission till bibelskolan på Stjärnhov. Det var därför Sven fick ut mig från anstalten.

Det verkar som om du fått många vänner?

— Ja — det tycks som om de tycker om mig! De är mina systrar och bröder. Jag tackar Gud för att jag får vara med.

Du har alltså fått gemenskap med Gud och gemenskap med människor?

— Ja, jag har fått komma tillbaka till ett nytt liv.

Vad arbetar du mest med?

— Jag är väl något av ett allt i allo. På fängelserna fick man lära sig göra allt möjligt. Laga lås och dörrar. Men kan du tänka dig, jag har aldrig haft en nyckel förr i hela mitt liv, förrän jag nyss fick en av Hans Brynte till min dörr i Ekeby. Det kändes nästan löjligt att låsa dörren. Jag är femtio år, och har först nu fått nyckel till min egen dörr. Makalöst! Den nyckeln är jag rädd om!

Hur ser du på utvecklingen i undre världen och samhället idag?

— Jag brukar träffa gamla kamrater ibland i Göteborg. Mycket har förändrats med dem. De har blivit så förhärdade. Och det tror jag beror till stor del på myndigheternas både slapphet och hårdhet. Polisen gick snacka med förr. Men så var det någon galning som drev igenom amerikanska stilen — panga på och slå ned utan hänsyn. Allt trappas upp. Gangsterna blir helvilda. Både skyldiga och oskyldiga åker med. Polisvåldet trissar upp gangstervåldet. I Norge, exempelvis, ser man inte en polis med pistol. Där vill man inte bruka mera våld är nöden kräver. Men det är klart att man kan inte skylla allt på poliserna. Felet ligger på båda sidor. Men det finns ingen chans till samförstånd längre.

Ondskan har blivit värre?

— Den är obeskrivlig. Jag har mött mycken ondska i

forts. sid. 28

Pilgrimsskolan på Gärdshyttans Gård:

BILMEKANIK OCH DAT

Det blev liv och rörelse i det stora huset när ungdomarna drog in på Gärdshyttan.

Första terminen har nu gått av stapeln med avslutning för några dagar sedan.

Här en rapport från den första veckan.

Rapport: ULLA NÄSHOLM

Gärdshyttans Gård känner alla maranatavänner till. Den årliga sommarkonferensen varje sommar i juli är förlagd dit och där möts man en vecka varje år till bibelstudier, möten och gemenskap.

Storfamiljen som bor där till vardags så att säga har länge haft en önskan att Gärdshyttan skulle få bli något av en kursgård där olika sammankomster och aktiviteter kunde gå av stapeln. Nu har planerna fått ett konkret innehåll genom att maranataföräldrarna "anordnat" hemundervisningen för högstadieeleverna på Gärdshyttan.

Gunno Andersson, husfar och ledare på Gärdshyttan tycker det är roligt att undervisningen förlagts dit från den här terminen.

— Det har ju vid några tidigare tillfällen varit tal om att förlägga högstadieundervisningen hit, men då motsatte jag mig det. Tveksamheten den gången berodde på att jag hade en känsla av att vi ibland blir så påverkade av samhällets tänkesätt på alla områden att vi t ex lägger över ansvaret för skola och undervisning på några få lärare och föräldrar.

Stimulerande

Förutsättningen för att vi ska lyckas i skolarbetet är ju att alla föräldrarna ställer upp på alla nivåer, moraliskt, ekonomiskt och praktiskt.

— I den här satsningen har det verkligen skett tycker jag. Det är väldigt stimulerande att ungdomarna är här.

— Vi har ju stora lokaler här och det är roligt att de nu kan utnyttjas mera. Huset blir mycket mera levande på det här sättet. Och på Gärdshyttan finns också möjligheter till teoretiska och praktiska kunskaper. Vi har djur på gården och ungdomarna kan få lära sig trädgårdsskötsel, prya i kontorsarbete och på grillen och även på en inblick i bilmekanik eller reparationsarbeten.

I planeringen och handläggningen av detta nya skede för Pilgrimsskolan har Märta och Runo Strömmare (om vilka MR återkommer i senare nr) varit en av de ivrigaste förespråkarna och det är de som tillsammans med andra föräldrar lagt upp undervisningen.

Ungdomarna intensivläser två veckor i månaden, en veckas självstudier där de har viss handledning och en veckas praktisk del. Undervisningen är individuellt anpassad och särskilt den praktiska delen har stora va-

riationer från hemteknisk kunskap till datateknik.

Hemma hos Runo och Märta har det alltid funnits plats för ungdomar. Förutom de egna barnen bodde det nästan alltid andra barn och ungdomar i deras hem. Det kunde vara "problembarn" eller andra som genom att familjen öppnade sitt hem fick en fristad och hjälp till en ny start. Under långa perioder var Runo fritidsledare på ungdomsgårdar och i olika skolor. Han insåg att han gärna ville jobba med ungdomar och beslöt sig för att skaffa sig en utbildning som lärare för att förverkliga sin ambition.

Plats för ungdomen

Först fräschade han upp grundskolekunskaperna, läste in gymnasiekursen med sikte på Lärarhögskolan. När det blev dags att söka in där kom en obehaglig överraskning. Han kunde inte få någon studiehjälp eftersom han var för gammal — han skulle fylla 45 år.

Där satt han och undrade om han pluggat förgäves. Han skulle ju inte få någon användning för kunskaperna han skaffat sig.

Han berättar själv:

— Jag ser det nu som en klar Guds ledning att jag hamnat i Pilgrimsskolan. När vi som familj i somras kom i kontakt med maranatasyskonen upplevde vi en fantastisk gemenskap och personlig förnyelse.

— Det första Arne Imsen sa till mig var faktiskt att han tyckte jag skulle engagera mig i skolarbetet. Det var ju precis det jag ville göra och så kom det här tillfället att få göra det i församlingens tjänst.

— Det är fantastiskt tycker jag. Och det jag inte kan av pedagogik och annat det får jag väl skaffa mig genom erfarenhet.

Och i förra veckan slogs portarna upp för skolan på Gärdshyttan. De första dagarna gick åt till praktiska förberedelser. Rummen skulle göras iordning, tapetseras, skolsalarna ställas iordning etc. Folke Jacobsson och Runo Strömmare släpade målarpytsar och tapetrullar uppför trapporna längst upp där skolsalarna är förlagda och började tillsammans med ungdomarna förbättra omgivningen och miljön. Det var många detaljer som skulle ordnas men när alla hjälps åt är inte problemet stort och snart kunde man ta skolsalarna i bruk även om allt inte hunnit bli så där riktigt perfekt som det kommer att vara om ytterligare någon vecka.

Utvidgning

Tystnaden och stillheten på Gärdshyttan jagades snabbt på flykten när ungdomarna kommit. De packade upp sina saker, kånkade möbler etc., scheman skrevs, ordningsfrågor diskuterades och ungdomarna själva var med, tyckte och beslutade.

Det är roligt med den här utvidgningen av pilgrimsskolan som nu skett. I den nya epok som nu inletts har många syskon engagerat sig. Först och främst på Gärdshyttan, men också från andra platser. Det handlar förstås mycket om praktiska ting, städning, matlagning och undervisning i de mest skilda ämnen; men också om andliga ting. Skolans uppgift är ju att fostra och vägleda unga människor. Fostra till sanna gudsmänniskor och vägleda till en sann och djup kunskap i bibeln — Guds eget ord — den som hela undervisningen vilar på. Till det behövs vishet och kraft, men den utrustningen finns tillgänglig för de som gör anspråk på den — både ung och äldre. *Bed för pilgrimsskolan — både här hemma och i andra länder!*

ATEKNIK PÅ SCHEMAT

På Gärdshyttans Gård finns stora ändamålsenliga undervisningslokaler.

JAG HAR FÅTT...

forts. fr. sid. 25

min dag, men nu är det helt ofattbart hur det kan gå till. Man släpar iväg med folk som är totalt oskyldiga. Bryter sig in i hem hos troende människor, slår ner dem, släpar iväg dem, terroriserar och trackasserar. Förr var det så att om någon bröt sig in i en kyrka, så blev han evigt fördömd. Så var det fram till 1950. Nu bryter vem som helst sig in i kyrkor — i lagens namn. Här pangas dörrar in, och människor hämtas som gått till kyrkan för att få skydd. Kloster eller maranata — det får vara vilken församling som helst — det finns ingen hänsyn längre.

Vad tror du då om framtiden?

— Jag är rädd för den tiden som kommer då vi varken får köpa eller sälja. Det finns tendenser i samhället som gör att det är farligt vara med i en grupp, med så kontroversiellt budskap som Maranata.

Men du är ändå med. Varför?

— Jag älskar mina bröder och systrar!

Det här är alltså ditt hem?

— Jag vill följa med hem. Jag flyttar mig inte! Jag önskar att vi kan bli helt oberoende av samhället.

Du har en pessimistisk syn på samhället, men är ändå trosfrisk?

— Jag har en dröm om att det ska kunna ändras. Att människor ska bli frälsta. Komma till besinning om vad vi sysslar med. Det är ju så enorma saker som sker. Jag fick vara med och be till Gud för en gammal alkis härom kvällen. Och när han litet tyst och försagt sa: — Ja, käre Gud, hjälp mig! då blev jag så ställd och vek att jag bara ville lipa. Det brast ut ett jubel ur mig. Hur kan sån't här ske? Jag har fått vara med om det många gånger nu. En kraft som är värre än när jag laddade kassaskåp för tio-tolv år sedan så enkronorna satt i väggarna. Det är en så förunderlig kraft. Man kan inte jämföra någon kraft med det här. Människorna talar om atomvapen — men den kraften kommer långt efter Guds kraft. Man håller riktigt på att sprängas! Jag vill säga så åt alla människor: — Möt Jesus! Det är inget att vara blyg för. Visst kan man komma litet på sidan av ibland, men då får man bedja till Gud och vara med igen!

Du ser alltså ett hopp för framtiden — en kraft som är starkare än atomvapen och övervinner?

— En äldre broder visade mig ett bibelord. Titta här, Sven-Inge: "Såsom ljungelden när den ljungar fram..." Och jag riktigt såg det framför mig. Man har ju sett atomexplosioner på TV. Men jag såg något mera förunderligt i detta. Efter detta ska det bli frid. Vi ska inte gräva ner oss i den här tillvaron. Vi ska försöka få alla att bryta upp från den. Jag önskar att ingen ska behöva bli lämnad kvar. Inte min värsta ovän, önskar jag ett sådant öde.

ORDET BLEV KÖTT...

forts. fr. sid. 3

tinerat till att gå under i öknen, hade nu växt upp och fostrats. De hade lärt sig leva av det som utgår av Herrens mun. Ordet var inkarnerat i dem. Tiden var inne att inta landet; för folket hade till ande och väsen blivit ett med dess härlighet.

"Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning."

I Johannesprologen presenterar pionjäraposteln nya förbundet; det fullkomligt inkarnerade Ordets härlighet: "Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd; ty genom Moses blev lagen given, men nåden och sanningen hava kommit genom Jesus Kristus."

Det gamla förbundet hade sin betydelse och praktiska funktion genom dödens ämbete. Om inte lagen fått utföra sitt verk, kunde inte anden utföra sitt. Bokstaven dödar, men anden gör levande. Om inte den generation av israels barn som lämnade Egypten gått under i öknen, hade inte den nya kunnat levandegöras till att inta landet.

Så ser vi att den fasansfulla döden, som är vår fruktade fiende, genom Guds suveräna makt tvingas tjäna hans sak. "Det frö du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött", skriver Paulus i sin triumferande beskrivning av hur döden förlorat sin makt. Vi kan nu vandra rakt in i den verklighet som Paulus talar om i sitt brev till församlingen i Rom: "Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus." Och vi får frimodigt utnyttja det nya förbundets förmåner, eftersom Gud i Kristus gjort oss till fria söner.

OCH ORDET VART KÖTT OCH TOG SIN BONING IBLAND OSS

Den stora hopen av kristna bekännare har, liksom i urkristen tid galaterna, tjusats av det gamla förbundets materialiserade skuggvärld, med yttre ceremonier och prakt. Vi fastnar gärna i sådant som ser inbjudande ut för vårt etiska och estetiska sinne. Och det är lättare underställa sig träldom och förtryck i både religiöst, politiskt och socialt avseende, än att låta döden gå över våra futtiga prestationer. Den process som med andlig naturlags nödvändighet föregår nyfödelsens under, den är smärtsam, plågsam, dödande — en förberedelse för ett nytt liv efter en helt ny princip — andens lag, med en vandring i ande.

Numera är det populärt att applicera den frihet som gäller för nya förbundets barn på människor som i den gamla naturens livskraft vandrar som fiender till Kristi kors, och i ett ständigt behov av självförverkligande. Resultatet blir fräckhet och laglöshet. Det nya förbundets härlighet består av "Kristus i eder — vårt härlighetshopp."

Julevangeliet att Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, får ständig aktualitet genom människor som genom lagen dött bort ifrån lagen och lever för Gud. Människor som i sanning är en Guds boning i anden. Och visst är det underbart när vi ser ett förkroppsligat utflöde av gudslivet. I offer och förbön, helgat liv och en social gemenskap där målsättningen är att ha allting gemensamt. Allt detta kan bli ett naturligt utlopp för Guds verk i och genom oss. Men hur ihåligt och hemskt blir inte ett till och med intill döden självutgivande liv, om det inte är fött av en tro verksam genom kärlek. I 1 Kor. 13, kärlekens höga visa, talas om ljudande malm och klingande cymbal, om meningslöst arbete, offer och till och med fåfängt martyrium, om vårt arbete saknar kärlekens drivkraft.

Problemet är att vi i allt har behov av självförverkligande. Var och en vill vandra sin egen väg. Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Gud vare tack genom Jesus Kristus vår Herre! Genom den helige andes eld kan allt eget bråte brännas upp, och vi får förkroppsliga Kristus — växa upp till Kristi fullhet. I honom bor gudomens hela fullhet lekamligen. Kristus i oss — vårt härlighetshopp. Så fullkomnas den andra lagen — Deuteronomium.

Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss — amen, kom Herre Jesus!

VÅRA LAMPOR...

forts. fr. sid. 9

Det som i Uppenbarelseboken kallas för den första kärleken. Gärningar, arbete och ståndaktighet, kanske till och med rätt teologi, men ingen kärlek. Namnet om sej att vara levande — men likväl död. Rikedomar, så att det måhända överglänser alla andras. Personliga kvalifikationer, allt i överflöd.

"Så råder jag dig då" säger Laodiceas församlings ängel, *"att du köper av mig guld.* Där har vi det igen, detta enda äkta, oförstörbara som bara finns att få hos Gud. Den första kärleken! *"Nej,"* ropar de förståndiga. *"Vi kan icke dagtinga eller kompromissa! All kärlek vi har tillhör brudgummen, Jesus Kristus! Gå bort och köp!"*

Det är utkristalliseringens tid och det handlar om ett nytt uttåg. Denna gång ifrån en ljum och förljugen kristenhet.

Människa — jag vädjar i Jesu namn; betala priset! Ty, medan "alla vägar bär till Rom" för den stora fåvitska hopen, finns det dock en väg som elder till det Nya Jerusalem. Den är smal och stenig men den är fylld av ljus. Ty på den vägen vandrar den skara vars lampor brinner av kärlek och hänförelse, av Den Helige Andes dyra olja!

Och om skaran har vandrat den vägen länge redan, så förstår vi att den är nära sitt mål. *Se — brudgummen kommer!*

"Låt oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran, ty tiden är inne för Lammets bröllop och dess brud har gjort sig redo och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne skinande och rent."

Vi bär icke bröllopsdräkten med oss under den mödosamma färden. Vi får den vid målet och den blir lika härlig och lika oförskylld hurudan resan än tedde sig. Att köpa vår olja till lamporna, betyder icke att köpa vår rättfärdighet. Det betyder endast att betala priset för vårt hjärtas hela kärlek till Jesus. Han, som har köpt oss åt Gud, med sitt eget blod. Han som vädjar till oss idag genom den Helige Ande: "Vaken fördenskull, ty I veten icke dagen, ej heller stunden!"

SANSA DEBATTEN...

forts. fr. sid. 19

I denna anda tar de över, från en protestantisk sekt, en skola i slummen, kallar en barnmorska till ön och ger läkarutbildning åt en dominikan. Allt sker utan yviga gester och pockande om personlig omvändelse och det är faktiskt svårt att finna något "fanatiskt" eller "intolerant" vilande över deras verksamhet.

De lever enkelt och välordnat, i god sämja med sin omgivning, "Barnmissionärerna" Johan och Fredrik får sin undervisning på regelbundna tider och de upplever säkerligen inte samma tryck här som i Sverige, där de för övrigt också fick sin undervisning i hemmet.

För att nyansera

Detta är inte skrivet som ett försvar för en sekt som sägs propagera för aga, som "vägrar vara delaktiga i det svenska samhälls systemet", som inte skickar sina barn till kommunala skolor, som säger att "honomsexualitet är farligare än nazism för alla politiska processer och organ" och som dessutom har problem med svenska skattemyndigheter.

Detta är skrivet för att nyansera den bild som getts av deras verksamhet i Dominikanska Republiken, det enda jag har någon personlig kännedom om. Vad gäller de åsikter de hävdar i den svenska debatten och den roll de spelar där, så vore de intressant att få se en oaffekterad och öppen redogörelse av dem. Jag är inte övertygad om att någon sådan har gjorts, detta med tanke på den vrångbild som getts av deras verksamhet och närvaro i Dominikanska Republiken.

Familjen Runo o. Märta Strömmare sjunger:

"För evigt skall det bli min melodi"

KASSETTBANDET INNEHÅLLER BL.A. FÖLJANDE SÅNGER:

Mot himlens land/Det är så underbart/En blick på det blödande lamm/Har du knäppt dina händer/Jona/Jag har hört om en stad/Stäm upp en sång/Käre Jesus, jag kommer till dig/Vi är Kristi medarvingar/Han har sonat min synd/Det gamla evangeliet/Tusende stjärneljus/

Pris 40:- kr *(inkl. allt utom porto)*

MRM

Box 12001
700 12 Örebro
Tel. 019/23 43 18

Sänd mig mot postförskott .....st kassett/er med fam. Runo o. Märta Strömmare á 40:-

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr, adr: .....
Tel: ...../.....

MAN MÅSTE...

forts. fr. sid. 23

ket här, med tanke på att det finns så mycket kyrkor och kristna radioprogram. Man tycker ju också att evangeliets sociala konsekvenser borde vara en församlingsangelägenhet för alla. Men, precis som i Sverige, så vill var och en ha sitt sociala liv privat. Så här är det verkligen angeläget predika. Vi har ju också nu fått en möjlighet att komma ut i etern. Vi har börjat med en halvtimme i veckan. Det känns som ett spännande pionjärarbete! Vi lever i jetåldern, då allt accelererar med väldig hastighet, och vi har kanske bara en kort tid på oss att verka i det här landet. Vi måste ta vara på den tiden. Jag upplever i anden att just nu har vi en nådatid, då det gäller att få ut så mycket evangelium som möjligt . Man måste satsa då dörrarna öppnar sig!

— Man upplever på ett sätt som man inte tidigare förstått och värdesatt vad syskongemenskapen betyder. Vi är några stycken här och enormt beroende av och utlämnade åt varandra. Men man upplever också betydelsen av församlingen, församlingsarbetet och undervisningen hemma i Sverige.

Detta har gett en sådan fostran för vår funktion här. Vi är ju en del av församlingen, och utifrån det känner vi påtagligt hur vi har församlingens stöd och förböner. De sociala, andliga och känslomässiga banden till syskonen i församlingen man levt tillsammans med i många år är mycket starka, och kapas inte så lätt. Det är verkligen en stor förmån för oss att få vara här i Santo Domingo som församlingens utsända, och delta i arbetet här, deklarerar Liv.

Återgång till urkristet församlingsliv

Vi förstår att Gamla Bro i Stockholm och Pilgrimstjänst, storfamiljernas småföretag, haft en enorm betydelse för missionsarbete i andra länder. När vi bott i Santo Domingo ett tag, och dominikanska syskon flyttade in i gruppen för att arbeta tillsammans med oss, blev det aktuellt att konstituera Pilgrimstjänst här. "Los Pelegrinos" beslöt att arbeta för gemensam försörjning och att eventuell vinst skulle gå till evangelisation. Vi var måna om att ta helt avstånd från all kommersialism. Då sa våra dominikanska bröder med respekt och förundran, att en sådan förening troligen aldrig förr bildats i detta land, så exploaterat på alla vis. Då fick vi en känsla av profetiskt värde. Vi såg hur en röd tråd gått genom maranatafolkets arbete hela tiden. En återgång till urkristet församlingsliv; och som en besökande radiochef häromdagen uttryckte vår gemenskap: Ett apostoliskt sätt att leva tillsammans på. Det var gripande och uppmuntrande höra att han såg vårt arbete på det sättet.

En av våra grannar, en ung flicka på 17 år sa: "Jag har läst en del om olika religioner och religiösa grupper, men aldrig om något sådant som ni representerar — ni är ju som en enda stor familj!

— Vi önskar få vara med och bygga upp; inte en ny kyrka, men en familj; att församlingen blir uppbyggd efter samma princip som familjen, säger Mats. En kyrka kommer man till på söndag och går hem lika lätt. Församlingen är något man ger sitt liv för. Man ger inte sitt liv för okända personer, utan för syskon. Syskongemenskapen odlar man inte i kyrkans lättsamma positiva möten. Det finns en vardag, och det är i den vi formas, när konflikterna dyker upp. Vi behöver familjegemenskap — församling som fungerar som en familj, så vi kan fostras. Utan fostran blir vi ett tygellöst folk som drivs hit och dit, som bara jagar förströelse och nöjen.

Vi har ganska lätt att upptäcka de negativa sidorna i det mesta, och kritisera kyrkorna, träldomen, klasskillnaderna, osv. Men hur ska vi komma fram till en sund lösning, så att människor kommer in i det fria, evangeliska gudsförhållande som vi önskar?

Lukas Emanuelsson tycks inte lida av språkförbistringen, utan finner sig väl tillrätta i den nya miljön.

— Det gäller att återgå till något som är förlorat. Det man har tagit ifrån det urkristna evangeliet måste predikas igen, framhåller Mats med skärpa. På 300-talet slöt de kristna fred med staten. Denna sjuka förbindelse med staten har bundit Guds folk länge nog. Vi måste bli ett fritt folk och leva med en direkt gudsförbindelse och grundförutsättningen är att vi lever som en familj. Vi behöver gemenskap i dag mer än någonsin förr. Det finns ett enormt behov att återgå till den urkristna församlingen.

— Jag önskar, säger Liv,

att flera från församlingen i Sverige, speciellt ungdomarna, fick vara här ett tag och se hur det är. Det är mycket var och en av oss måste gå igenom, som kanske verkar meningslöst, och i tonårskriser och andra kriser skulle det vara en hälsosam injektion att ta del i ett utgivande arbete i ett sånt här land. Vi är så låsta i våra tankebanor och vårt sätt att leva. Men här upplever vi befrielse från vårt invanda tanke- och handlingsmönster. Här kan man leva och vara naturlig. Till exempel hela bidragssystemet, som snärjer oss på olika sidor. Här har vi varken barnbidrag eller hyresbidrag, som annars kan ge många svåra samvetskonflikter i Sverige. Nu kan dessa bidrag överföras till bristområden.

Det finns ett ord Predikaren som säger: "Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka". Församlingen hemma är liten och kämpar bland annat med svåra ekonomiska problem. Det är inte lätt att som sänd av en liten fattig församling i ett annat land ta emot deras offrade slantar till underhåll, och få brev som uttrycker kärlek och omvårdnad. Man känner sig så ovärdig att bäras på detta vis. Man vill vara till välsignelse. Bröd är ju något oumbärligt, det varje människa måste ha för att leva. Och när församlingen sänder sitt offer, sänder man något som egentligen inte kan undvaras. Men vi har förstått att församlingen hemma redan skördat mycket välsignelse av det bröd de sänt till Dominikanska Republiken. På allt sätt har det vidgat våra perspektiv och gett rymd och innehåll åt kampen för att bygga upp Guds Rike.

Storfamiljsgemenskapen med en ny social ordning får internationell betydelse i ett suveränt missionsarbete, som inte på något vis kan hindras av någon politisk elle religiös ideologi eller kultur.

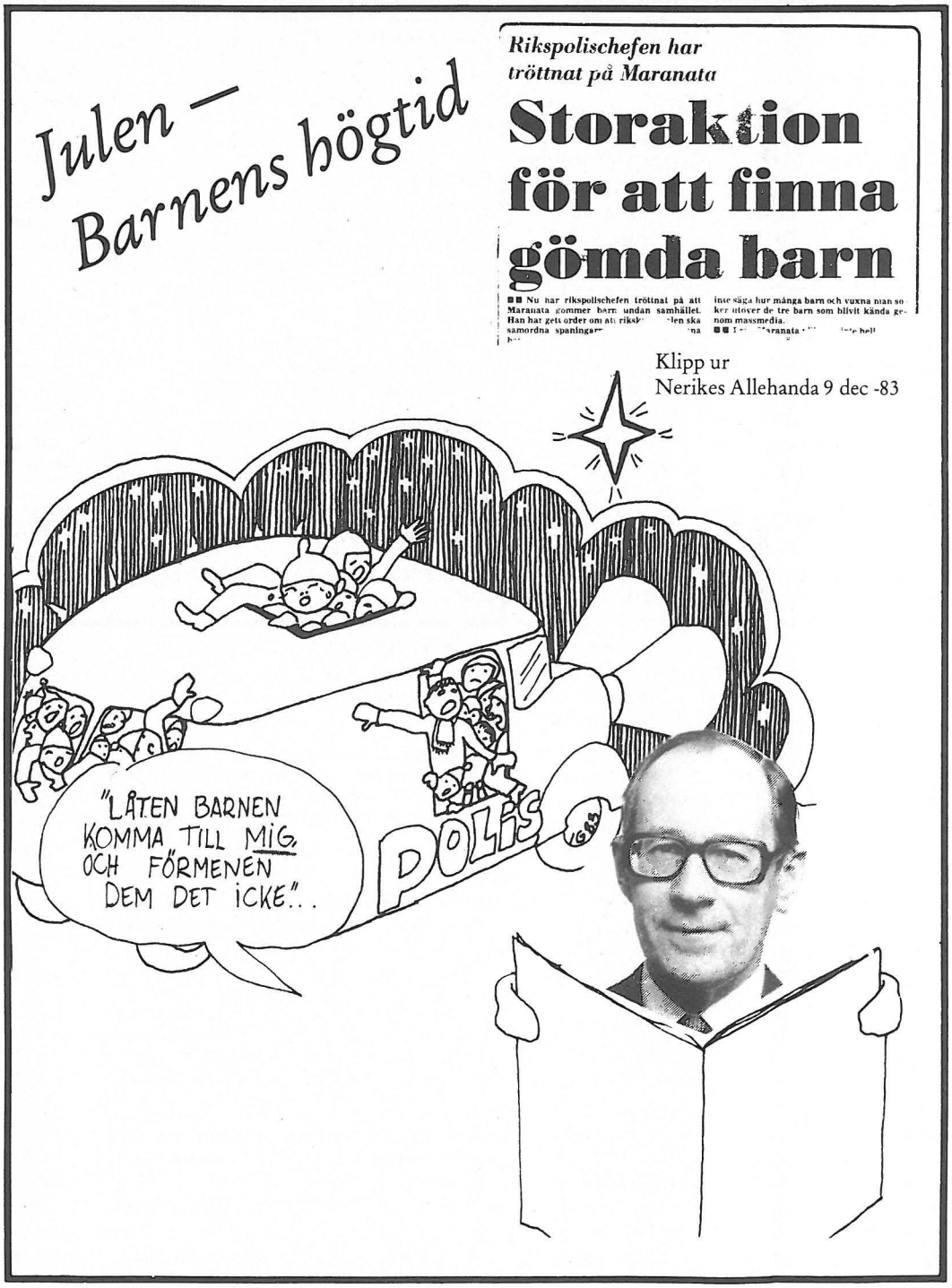
Till honom har vi satt vårt hopp!

Text: Gertrud Karlsson

Att få bli frälst innebär för det första ett möte med Jesus. Man får uppleva att han finns till när man frågar efter honom. Man upplever att man får hjälp av honom. Sedan under färden med honom, får man uppleva en förnyad hjälp, i livets olika tider. Och vi har blivit lovade att en gång få bli sluthjälpta av Jesus själv. För det är Han som kommer och avblåser striden. Vi får vänta Jesus tillbaka för att denna slutfrälsningsakt skall ske.

"Ja, till honom hava vi satt vårt hopp att han allt framgent skall frälsa oss". Och då är vår längtan och väntan slut. Då är vi slutfrälsta.

BRÄNNOFFRET...

forts. fr. sid. 13

mänskligheten lever i, och vi kan börja umgås med Fadern.

Petrus beskrev det här när han talade på Pingstdagen: Apg 2:32-36. Anden kommer som ett kvitto på att sonen är uppstånden, på att Gud har godkänt betalningen i höjden, att mänskligheten är fri och att din och min skuld är betald.

Ef 2:4-6

"Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta! Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus".

När Jesus dör, så gör han det som vår representant, när han uppstår gör han det som vår representant. Han är människoson och han förblir människoson.

Delaktighet

Du vet, att när Stefanus lite längre fram i historien stenas, så öppnas himlen och han får skåda in däri. Han ser en som liknar en människoson stå bredvid tronen. Jesus förblir människoson och han förblir vår representant. Här ser du vår underbara delaktighet med Kristus! Bibeln säger, att vi är så totalt förenade med honom, så att när han uppstår, uppstår vi I honom och tillsammans med honom. Delaktigheten kan verkligen inte bli större.

Vi måste förstå vår totala delaktighet med den korsfäste Kristus, ty där har vi befrielse från allt det negativa som vi brottas med. Befrielse från synd, skuld och komplex. Vi är förenade med Kristus i hans död. Och här talas det om att vi har blivit dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått. Varför? Varför skall vi tillhöra honom som har uppstått? Jo — på det att vi må bära frukt åt Gud. Genom föreningen med honom i hans liv, får vi kraft att leva, till att bära frukt.

Det är väsentligt att vi får kunskap om det här, för det är genom kunskapen vi har möjlighet att bära frukt. Kunskap, ett upplyst förstånd och ett upplyst sinne, så vi förstår vem Jesus är och vad vi äger i honom.

Delaktiggörelsen med Kristus är knuten till en speciell handling, nämligen dopet. Därför får vi aldrig någonsin nedvärdera dopet i vatten. Den som inte låter sig döpas till Kristus, blir aldrig frigjord, eller delaktiggjord, på det sätt som bibeln talar om. Dopet är en lydnadshandling. Gud har befallt och vi lyder. Guds löften utlöses när vi tar ett steg i tro. Gud gör ingenting förrän vi börjar gå, så är det ju alltid. "Gå och visa er för prästerna" — på vägen dit blev de rena, läser vi. Vi måste alltså sätta oss i rörelse. När vi sätter foten på löftet handlar Gud och det utlöses, som han har lovat.

Uppväckta i dopet

Kol. 2:12:

"I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda."

I dopet sker kolossalt mycket. Vi är begravna i dopet och uppväckta i dopet genom tron på Guds kraft.

Vi ska förstärka det här genom att läsa Rom. 6:3-5:

"Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse.

Vet ni då inte? säger han. Vet ni verkligen inte? Kan det vara så att ni ännu inte vet, att dopet innebär delaktiggörelse? Ja, han går ännu längre och talar om att vi i dopet växer samman med honom. Även om vi givetvis ännu inte kommer att förstå den fulla kraften i Jesu uppståndelse, så kan vi få en försmak.

Nu bär vi det i oss, det ligger där och spränger och rycker och drar, och vi vet oftast inte hur vi skall verbalisera det. Det här är ju vårt eviga dilemma. Vi försöker vittna, vi sparkar med armar och ben, men vi får nästan inte fram någonting. O, vi känner att han bor därinne och vi vet att en dag så kommer vi att helt och fullt förvandlas och bli honom lika. Vi skulle vilja tala, och vittna så att alla förstår vad Gud har gjort. Men vi stammar bara. Man satsar som en man laddade en jättekanon, men ingen förstår någonting. Så står vi där och tycker det är bedrövligt. Och alla tittar och undrar vad det är med oss. Men kraften finns där. Gud har lagt ner den i lerkärlen och en dag kommer de att sprängas. DÅ kommer alla att se, pris ske Gud!

Vi har ju smakat den tillkommande

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, tisd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Postgiro: 48 64 65-8
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 23.30 - 24.00 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Onsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19 el. 019/11 27 33

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjovägen, 566 03 Habo
Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18.
Radio Maranata, 98,5 MHz:
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)
Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 776 82, 768 88)
Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 776 82, 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Askersunds-Grillen
Telefon: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz:
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 635 00

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

tidsålderns krafter. Vi har blivit delaktiga av helig ande och vi känner oss ofta som främlingar i världen. Vi bär ju på någonting, som tillhör den kommande tidsåldern och vi förbidar, åstundar och längtar till förvandlingsdagen, då det vi inte kan uttrycka och tala om skall bryta igenom. Faktum är, att det inte bara är vi som längtar efter det här, utan bibeln säger att hela skapelsen längtar.

Guds söner

Detta kommer att bevisas på ett underbart sätt. Så här heter det om Sonen i Rom. 1:3-4:

"evangelium om hans Son, vilken såsom människa i köttet är född av Davids säd och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om Jesus Kristus, vår Herre".

Gud bevisade vem Jesus var därigenom att han uppväckte honom från de döda. Nu säger bibeln i Rom. 8, att på samma sätt kommer Gud att bevisa vilka VI är genom VÅR uppståndelse. Rom. 8:18-19:

"Ty jag håller före att denna tidens lidanden intet betyda, i jämförelse med den härlighet som kommer att uppenbaras på oss. Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse".

Bibeln går så långt, att den påstår att hela skapelsen längtar efter att Guds söner skall uppenbaras för världen. Vilka är Guds söner? Det är vi. Fast inte i tiden, ty när NT använder uttrycket "Guds söner", så handlar det om Guds folk, förhärligat. Detta väntar hela skapelsen på. Adam föll och drog med sig hela skapelsen in under förgängelsen. Så är också skapelsens återupprättelse knuten till människans återupprättelse i Kristus.

När vi kommer fram till Rom. 12, så undrar jag om vi inte har kommit fram till det brännoffer som ska ges. Det handlar om att frivilligt ge sig åt fadern. Att frambära våra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer, vår andliga tempeltjänst. Det är inte en känsla som skall överlåtas åt Gud. Det är våra kroppar, våra ögon, öron, fötter och armar. Allt skall på ett konkret sätt överlåtas.

Tempeltjänst

Genom att vi ger brännoffret kan hela vårt liv bli en tempeltjänst. Oavsett var vi är, så befinner vi oss i ett tempel av Guds härlighet. Allt vad vi gör, gör vi inte för människor, utan för fadern. Hela vårt liv blir en tempeltjänst när vi tjänar syskonen. Vi rör oss i ett tempel och i allt vi gör tillbeder vi och överlämnar vår kropp åt fadern därigenom att vi tjänar de heliga. På det här sättet kan vi förvandlas. Och våra dödliga kroppar våra syndakroppar, kan föras över till Guds rike. Vi kan tjäna Gud och befinna oss i det väldiga templet av härlighet, kraft, rikedom och kärlek.

Det här, som Paulus predikar, är ju rakt motsatt allt vad den här tidsåldern predikar. Där handlar det definitivt inte om att överlåta sig och ge sitt liv, utan där vill man ha så mycket som möjligt, bli betjänad, roffa åt sig och samla. Men här handlar det om ett utgivande, frivilligt, glatt och fröjdefullt.

Det är givetvis så, att ska vi kunna leva kvar i denna utgivande tempeltjänst, så måste vi ständigt förvandlas. Konvertera ting från världen till Guds rike. Gud skall förvandla kroppen, så vi får en ny kropp. Han förvandlar också vår ande, på så sätt att han frälser oss. Men, skall sinnet förvandlas, så får vi göra det själva, därigenom att vi överlåter oss. Sinnet måste ständigt förnyas därigenom att vi får en ny syn på, och en ny kontakt med honom.

Sinnets förnyelse, förvandlingen, får vi förtroendet att sköta, det gör inte Gud. Vi får ge så många offer vi vill och nå så långt vi vill.

På det här viset kan vi ta vår kropp, vår tid, våra pengar, ja, hela vår tillvaro från världen och sätta in den i Guds rike och så förrätta ständig tempeltjänst åt Gud, den högste. Mitt på fientligt territorium blir ett Guds tempel upprättat, utifrån vilket hans ljus kan lysa fram, där han kan uppenbara sig för människorna på jorden. Han har inget annat tempel. Kyrkobyggnader är inga Guds tempel.

Levande stenar

Ett tempel åt Gud måste byggas av levande stenar, inte döda. Där kan människorna se någonting av Guds ljus, av Guds härlighet, Guds omsorg och Guds eget liv. Vi bygger det. Vi måste förnya vårt sinne, det gör inte Gud, det har med kroppen att göra.

Jesus behövde en kropp för att göra Guds vilja. "Syndoffer och slaktoffer begärde du inte, men en kropp beredde du åt mig." Han talar om sin kropp som ett tempel: "Bryt ned detta tempel, så..."

Så vill han som är testamentets tempel att vi tillsammans skall bli ett Guds tempel, en Guds boning i anden. Förenade med honom, som är huvudet för församlingen. Bibeln talar om oss som levande stenar. Genom beröringen med den levande förvandlas vi från döda ting i världen till levande stenar i Guds rike. 1 Petr. 2:1-5:

"Så läggen då bort all ondska och allt svek, så ock skrymteri och avund och allt förtal. Och då I nu ären nyfödda barn, så längten efter att få den andliga oförfalskade mjölken, på det att I genom den mån växa upp till frälsning, om I annars haven 'smakat att Herren är god'. Och kommen till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men inför Gud är 'utvald och dyrbar'; och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett 'heligt prästerskap', som skall frambära andliga offer, vilka genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud."

Du kan avstå från det här, men om du vill får du förmånen att vara med.

Levande stenar, uthuggna ifrån den döda bergklump, som världen är. Uthuggna, mejslade fina i olika former och storlekar, för att vi skall passa in på just den plats som Gud har berett åt oss. Om vi vill, så finns möjligheten att komma med i detta Guds bygge, så vi blir ett heligt prästerskap, som frambär andliga offer, vilka genom Jesus Kristus är välbehagliga inför Gud.

Låt oss tacka Gud att vi får nåden att vara med, att Gud har tänkt någonting praktiskt, som vi kan se och för verkliga i tiden. — Den som vill han komme och tage livets vatten för intet. Gud tvingar ingen, men han lockar oss och han vill i Ordet visa oss något alldeles personligt och gemensamt: Guds församling, ett tempel och ett andligt hus. Församlingen, staden på berget, som Gud vill ställa fram som ett exempel i tiden, den enda uppenbarelseplats han har på jorden. Församlingen som består av många olika lemmar varandra till tjänst.

Om vi vill får vi vara med.

INTET RUM...

forts. fr. sid 31

till Betlehem för att tillbedja. Men det var tillräckligt nollställda för att ta emot ett budskap ovanifrån. Deras sinnen var inte tillslutna eller blockerade och förstörda av religiositet, formalism och traditionalism. De hade varken religiös träning eller kultur, men förmodligen hade de det gemensamt med hedningarna ifrån Österns länder att de längtade efter befrielse. Inte från herdeuppgiften, men de längtade efter förlåtelse och försoning, efter frid och sann glädje. De behövde himlen, och himlen behövde dem.

"I samma nejd voro några herdar ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem, och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba". I detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska härskaran, och

forts. nästa sida

STÖD
missionen i
Dom. rep. och Tunisien

Maranataförsamlingen i Stockholm
förmedlar Din gåva

Pg 44 10 05-6

INTET RUM...

forts. fr. sid. 5

de lovade Gud och sade: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag!"

När så änglarna hade farit upp från herdarna upp i himmelen, sa dessa till varandra: "Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har skett och som Herren har kungjort för oss." Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef och barnet, som låg i krubban."

De fann Maria, Josef och barnet. Men det fanns inga fler. Ingen mottagning, ingen representation. Men de fann vad de behövde finna. De fann Jesus.

Var fanns representanterna?

Vilka var det som blev informerade om det som hände? Det var ett litet försvinnande fåtal. Varför var dessa så priviligierade? Frälsningens universialism säger oss att Frälsarens ankomst var ett löfte till hela mänskligheten, och hela mänskligheten borde ju ha varit representerad där. Kejsare och konungar ifrån jordens alla hörn borde ha varit samlade när han kom.

Som mänsklighetens representanter i detta möte mellan himmel och jord, mellan Gud och människa stod emellertid inte de som inhämtat den teologiska bildningen, utan de som levde i själva *uppfyllelsen.* Inte såg i historiskt eller profetiskt perspektiv, pekade bakåt eller sköt framför sig, utan de som *just då hade det levande.*

De vise männen ifrån hedniska områden fick budskapet om att Messias kommit. Och så var det herdarna ute i nejden och några gamlingar. Det var några av de äldsta. Den gamla kvinna Hanna, Fanuels dotter, som tjänade Gud natt och dag i templet med böner och fastor. Det var bara ett tunt skal som skilde henne från det hem som var hennes. Men här var hon som en transformator, en kanal, ett medium. Från bibeltexten känner vi utstrålningen av den gamla kvinnan som levde närmre himlen än jorden, fastän hon var i tiden. Hon fick beskedet. Och så en gammal man, Simeon.

"När Gud själv trädde in
i släktet, kom han inte
med en miljonarmé.
Han kom genom en kvinna."

Vem hade räknat med att herdarna skulle få änglarnas förtroende att bära fram det här budskapet? Och vem hade kunnat förvänta sig att de gamla pensionärerna: Hanna och Simeon skulle få förtroendet att möta honom och tillsammans med föräldrarna lovsjunga Gud för förlossning?

Det var ingen ungdomlig fägring som skapade intresse för budskapets skönhet. Ingen fysisk styrka, intelligens, intellektuell spänst eller elegans. Det som gav styrkan åt budskapet var änglarna och anden. Änglarna som meddelade och fyllde deras hjärtan med glädje och frimodighet så att de vågade handla, trots sitt, mänskligt sett, totala bottenläge. De drog åstad, och så fann de Jesus.

De gick något över tre decennier. Man stred och resonerade och försökte övertyga varandra om vem denne Jesus egentligen var och vad han gjort. Jesus kastades hit och dit. En av hans egna lärjungar hade inlett förhandlingar med hans fiender för att få honom undanröjd. Än var Jesus hos Herodes. Än var han hos Pilatus, än utlämnades han till översteprästerna och de skriftlärde.

En hel nation ropade i dödsmörkret: "Giv oss Barabbas lös!" Så överlämnade de den oskyldige åt korset. Men där var inte herdarna med. De hade behövts nu. Där var inte Simeon med, och inte Hanna. De hade behövts nu. Det hördes ingen änglamusik. Ingenting. Det var mörkt, luften och tiden stod stilla. Det var ingen som bad, som fastade, som kunde ge hjälp och vägledning. Himlen var stängd och inga böner kunde öppna den, annat än Människosonens egna böner.

Jesus var utlämnad åt ledarna. Folket var utlämnat åt ledarna. Inspirerade av deras paroller och appeller överlämnades Jesus åt döden.

Uppståndelsens morgon bröt in. Kvinnorna — åter igen anonyma människor ute i periferin, utan mandat, statussymboler eller befogenheter, smög sig i dagbräckningen för att smörja Jesu döda kropp. De samtalade på vägen. Två människor som hade varit med Jesus, sett honom upplevt honom och som följt dramat ända till slutet vid korset. Nu resonerade de om vem som skulle vältra bort stenen. De hade ingen fysisk kraft. De hade heller inget att appelera till. Det fanns ingen grupp som ville ställa upp och hjälpa dem. Vem skulle lyfta bort stenen? Den var beseglad med makthavarens sigill. Vem ville utsätta sig för den risken att lyfta bort stenen? Där stod dessutom en vakt.

När de kom i närheten av graven var stenen borta. De hörde:

—Varför söker ni den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden!

Han är uppstånden

Där var änglar igen! Himlens sändebud. Men där fanns ingen representant från samhällets religiösa elit, inga teologer hade smugit sig dit för att skaffa sig information eller analysera läget. Två kvinnor smög sig till graven och fick kontakt med änglarna. De fick beskedet:

"Han är uppstånden!"

Hur vet vi att Jesus gått in i mänskligheten? Hur vet vi att han är uppstånden? Vi har inte skaffat oss kunskap genom vetenskapliga bevis. Vi har inte läst domstolshandlingar ur judiska arkiv och inte heller skaffat oss några medicinska bevis att sannolikheten talar för det ena eller det andra. Vi vet att han är uppstånden och han lever, därför att vi har mött honom. De informationer vi har kommer från högsta nivå. Vi har mottagit dem av universums förnämste pedagog, den helige Ande har undervisat oss om att han lever.

Nu säger Skriften att denne Jesus som en gång kom för att bära synd, han skall komma igen. Det heter i Hebreerbrevet:

—Han skall för andra gången utan synd låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning.

Vi bidar som Hanna, vi bidar som Simeon, vi bidar som hedningarna. Vi bidar på förlossningens dag. Vi vet att han skall komma igen. Det är inte ett populärt eller allmänt accepterat budskap. Man kan inte läsa sig till det, fastän det står i Bibeln. Man måste få Andens uppenbarelse i sitt hjärta till förstånd om vad det handlar om.

Hela världen kommer att vara ett Israel i repetition. Om vi lyfter ur grupperna, värdigheterna, digniteterna, så har vi alltsammans. Samma roller, samma mönster. Det är andra människor i rollerna, men det är samma saker som upprepas. Det är ett försvinnande fåtal som väntar Frälsaren. Man väntar en Frälsare, men inte den Gud har sänt, utan den man själv har frambett. Och man får honom.

Israel ropade: "Ge oss Barabbas lös!" Mänskligheten ropar på samma sätt fortfarande. Och de får sin befriare. Skriften kallar honom Antikrist.

I tiden är det så mycket som appellerar till oss. Vi skulle vilja engagera oss i mission, U-landshjälp. På U-veckan ropar man om utjämning åt alla. Vi skulle vara med och engagera oss överallt. Tänk om vi kunde förbättra åtminstone en liten del av världen! Det finns så mycket som vädjar till vårt samvete och vill ha våra aktiviteter. Men vi vet att det är ingen lösning på våra problem. Det är människans försök att utan Gud frigöra sig ifrån de konsekvenser hennes egen synd har lett till.

Hur förbättra världen?

Vad kan vi göra för att förbättra världen? Vi skall vara ståndaktiga intill änden. Och evangelium om riket skall predikas för alla folk. Jesus sa inte: Gå ut i världen och bedriv U-landshjälp. Guds rike skall legitimera sig genom sin egen kraft. Inte därigenom att vi bygger sjukhus och skapar institutioner. Det får komma långt ut i periferin. Guds rike legitimerar sig genom att sjuka blir helade. Onda andar blir utdrivna. Döda blir uppväckta. Så skall evangelium om Guds rike bli predikat för alla folk. Icke som ett socialt alternativ, politiskt, ekonomiskt system eller världsordning, men till befrielse för mänskligheten.

De som har mött Jesus, de som har sett stjärnan och låtit sig ledas av uppenbarelsen kan ge klara informationer. Man får inte svaret om man vänder sig till kyrkorna eller de teologiska fakulteterna. Fackteologerna kan plocka fram skrifterna och säga att så står det där, men sedan är det slut. Vi är inte nöjda med vad som står skrivet. Ordet måste bli *erfarenhet,* förkroppsligat i våra liv, så sanningen om Jesus tillkommelse inte är någonting som rör sig mellan två pärmar bara, utan kan utläsas av vårt liv, vår rörelse, vår aktivitet, vår inriktning, vår entusiasm, vår inspiration, vår tacksägelse, vår lovsång. Herren kommer, och han skall förlösa sin församling!

KRAFTEN I NAMNET...

forts. fr. sid. 7

"I det namnet måste makterna fly" Om jag skulle utfärda en krigsförklaring till Sovjetunionen skulle statschefen där för det första fråga: Vem är den där Imsen, han är ju inte klok. Vi känner honom inte, vi har inte hört hans namn nämnas. Det skulle vara löjligt, fullständigt löjligt. Jag har inga arméer att ställa upp, inga reaplan eller kärnvapen. Mitt namn på en krigsförklaring är enbart löjligt, men om Reagan skrivit under den, då blir det farligt. Då skrattar inte ens statschefen i Sovjetunionen. Då trycker han på alla knappar för att förbereda sig för en attack och han sänder ut allt vad han äger av antivapen för att hindra att någon ska komma in över landets gränser. Om Reagan skulle utfärda en krigsorder skulle inte jag vilja vara med. Då blir det farligt. Vet du varför? Bakom namnet finns det resurser. Reagan har miljoner män att sätta på fötter, massor av vapen att ställa upp med i luften, på havet och på land. Trots det vill jag kalla honom en liten hemslöjdare. Han kan hota vår existens så att hela jorden på ett ögonblick förvandlas till ett glovalt krematorium, men när han har gjort det så kan han ingenting mer, för han stryker själv med.

Jag känner honom som säger "Mig är given all makt i himlen och på jorden. Gån fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar". När vi kommer, så kommer vi inte i Arne Imsens namn eller Reagans namn. Vi kommer i namnet Jesus och för det namnet måste makterna fly. De måste retirera och ge vika.

Bevaras i Jesu namn

Vi är döpta till Kristus. Oberoende av vilka verktyg eller instrument fienden använder, så är vi döpta till honom och därigenom till hans död och uppståndelse. Skriften säger att vi genom detta dop har förenats med honom och är oåtkomliga för alla makter. De kan gå omkring, men aldrig komma åt, gå omkring och söka vem de kan uppsluka. Detta lejon kan gå omkring och uppsluka, men det kan inte bita för det är tandlöst. Men det menar jag, att denna makts resurser är så begränsade, att om vi tillvaratog vad Jesus gett oss, så skulle vi bevaras intill hans tillkommelses dag, ifrån både sjukdomar och annat ont som härskar i världen. Vi är icke i världen, vi är i Kristus och för den som är i Kristus finns ingen fördömelse. Livets andes lag har gjort oss fria ifrån syndens och dödens lag.

Det här kan ses ur andra synpunkter. Jag har aldrig sett att Gud har uppsökt statschefer och frågat om det är lämpligt att han gör under eller har hebrägdagörelse- eller uppståndelsemöten. Jag har inte sett att Jesus sökte revolution av högsta rådet i Jerusalem för att ha friluftsmöte på tempelplatsen. Jag har aldrig sett att han begärde översteprästens tillstånd att gå in i templet och driva ut dem som köpte och sålde där. Jesus levde farligt. Gränsöverskridande och farligt. Efter att den väldiga högtiden var avslutad och folket var på väg hem, stod han där och sa: "Om någon törstar komme han till mig och dricke" och berättar om vad som ska ske den som tror på honom. Av dennes innersta ska strömmar flyta upp av levande vatten. "Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet". Strömmar av rättfärdighet, strömmar av frid, strömmar av glädje ska flyta upp inifrån.

Jag vet inte heller om Jesus begärde tillstånd av fängelsedirektören i Filippi fängelse innan han skickade änglarna att öppna dörrarna och släppa ut fångarna. Fångarna själva var så överväldigade så de trodde att de drömde. I närheten var deras egna samlade för att bedja.

Gör klart för dig vad det handlar om! Det finns mängder av regler, paragrafer och förordningar, utgivna i sken av att vara människor till hjälp och skydd, som i verkligheten är hinder, stora hinder. Det måste till en övernaturlig myndighet som inte behöver fråga eller underordna sig jordiska makter, ej heller de makter som härskar i himlarummet.

Namnet över alla namn

Bakom namnet Jesus finns resurser till befrielse i alla situationer, befrielse från synd, sjukdom, fångenskap, sinnesjukhus, sanatorier. Befrielse för att vi ska bli mer beroende av honom och bedja loss fångarna i Herren Jesu Kristi namn. Jag tror att vi där har hemligheten som vi i alldeles för liten utsträckning har förstått oss på. Det är ett hemligt vapen, som Gud har gett oss. Det är namnet som har resurser. Det heter: Han är över allt som kan nämnas i denna tidsålder och i den tillkommande. "Allt" och det måste vi respektera. Han är över vetenskapen, över kyrkan och religionen, han är över furstar och väldigheter, över alla människor. Gud har gett honom ett namn som är över alla andra namn och till sist ska alla människor som är i höjden, som är här på jorden eller under jorden böja sig, Gud Fadern till ära, och bekänna att Jesus är herre. Där har du hela hemligheten.

Anden är sänd

Ibland undrar jag till vilken Gud vi beder. Han måste sitta uppe i himlen och må väldigt gott av att se att vi lever i den djupaste misär och fattigdom. Vi smågnäller på Gud och ger i våra vackra böner Gud skulden för att inte elden brinner. "Gud sänd oss väckelse" eller "Tack för väckelsen som kommer". Han har sänt sin ande och utgjutit av den i församlingen och så länge anden är i verksamhet på jorden kan den utföra Guds dråpliga gärningar på ett lika övernaturligt och utomordenligt sätt som i urkristen tid. För övrigt har skriften sagt att Gud i de yttersta dagarna när svårigheterna tilltar och ondskan trappas upp skall trappa upp SINA resurser och mobilisera SIN här, samla SINA skaror, döpa dem i anden och sända dem som eldslågor och bålverk för att rädda dem som åkallar hans namn.

En del tror att församlingen ska sluta i misär och elände. Att hon fullständigt tillintetgjord ska plockas ut ur striden, nergjord och överkörd. Nej, i triumf ska vi gå hem, som segervinnare! Ära vare Gud! Himmelsfärden är ingen räddningsaktion, det är befordran hem i härligheten, in i evig vila och ett evigt rike som aldrig förgås.

Det finns sådana enorma resurser tillreds åt församlingen i det här namnet, men de är outnyttjade. Nu väntar himmelen på att trons arvingar ska sätta sig i rörelse, använda namnet Jesus och göra anspråk på sina resurser. De är fonder av outtagna medel. Andedopet är bröd för barnen. "Vem av eder räcker sin son en orm eller skorpion när han beder om bröd? Om ni som är onda förstån att giva edra barn goda gåvor huru mycket mera ska då icke eder himmelske fader ge helig ande åt dem som beder honom därom?"

Bröd — mättnad

Det finns något relativt gott, det är vad en far gör för att rädda sitt barn. Men Gud är inte sämre än er som är onda. Tvärtom, han är god och han vet att den helige ande är bröd för barnen. Han kommer inte med en skorpion eller en orm. Han ger oss bröd. Det finns enorma resurser, helbrägdagörelse, dop i den helige ande, helgelse, förnyelse, förlåtelse och upprättelse, det finns ett evigt arv som väntar. Allt i namnet Jesus.

Täckning i himlen

Anta, att jag är generös och givmild av mig och vet att du behöver lite ekonomisk hjälp. Jag skriver ut en check på 500 000 kr och så sätter jag mitt namn under. Så går du med den till banken och så skrattar man åt dig. Varför? Därför att det inte finns någon täckning bakom ditt namn. Men byt ut mitt namn och be Wallenberg skriva under. Då har du täckning. Då kan du gå in i vilken bank som helst i hela världen och visa upp den och man betalar ut under högtidliga former.

Men det finns ett namn som är skrivet med blod, på den här checken och det namnet är Jesus. Ta den med dig till den himmelska banken, gå till kamrern, den helige ande, och låt honom få betala ut det. Det är ditt. Ja, han har skänkt åt dig genom sin godhet, sin kärlek, sin härlighet. Bli rik på tro, rik på gärning, rik på frid! Har du alltsammans detta, då kan du leva med otroligt små materiella resurser och leva fint, högt och värdefullt, ty du strålar ut hans härlighet.

Vi kommer för att hylla Konungen

När Jesus hade fötts i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, kom några österländska stjärntydare till Jerusalem och frågade: ”Var finns judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom.” När kung Herodes hörde detta, blev han oroad, och hela Jerusalem med honom. Han samlade alla folkets överstepräster och skriftlärda och frågade dem var Messias skulle födas. De svarade: ”I Betlehem i Judeen, ty det står skrivet hos profeten: *Du Betlehem i Juda land är ingalunda ringast bland hövdingar i Juda, ty från dig skall det komma en hövding, en herde för mitt folk Israel.*”

Då kallade Herodes i hemlighet till sig stjärntydarna och förhörde sig noga om hur länge stjärnan hade varit synlig. Sedan skickade han dem till Betlehem. ”Bege er dit och ta noga reda på allt om barnet”, sade han, ”och underrätta mig när ni har hittat honom, så att också jag kan komma dit och hylla honom.” Efter att ha lyssnat till kungen gav de sig iväg, och stjärnan som de hade sett gå upp gick före dem, tills den slutligen stannade över den plats där barnet var.

När de såg stjärnan, fylldes de av stor glädje. De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom. De öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld och rökelse och myrra. I en dröm blev de sedan tillsagda att inte återvända till Herodes, och de tog en annan väg hem till sitt land.

Matteus